XXII. évfolyam 42. szám

Ára: 1 forint

1966. október 20

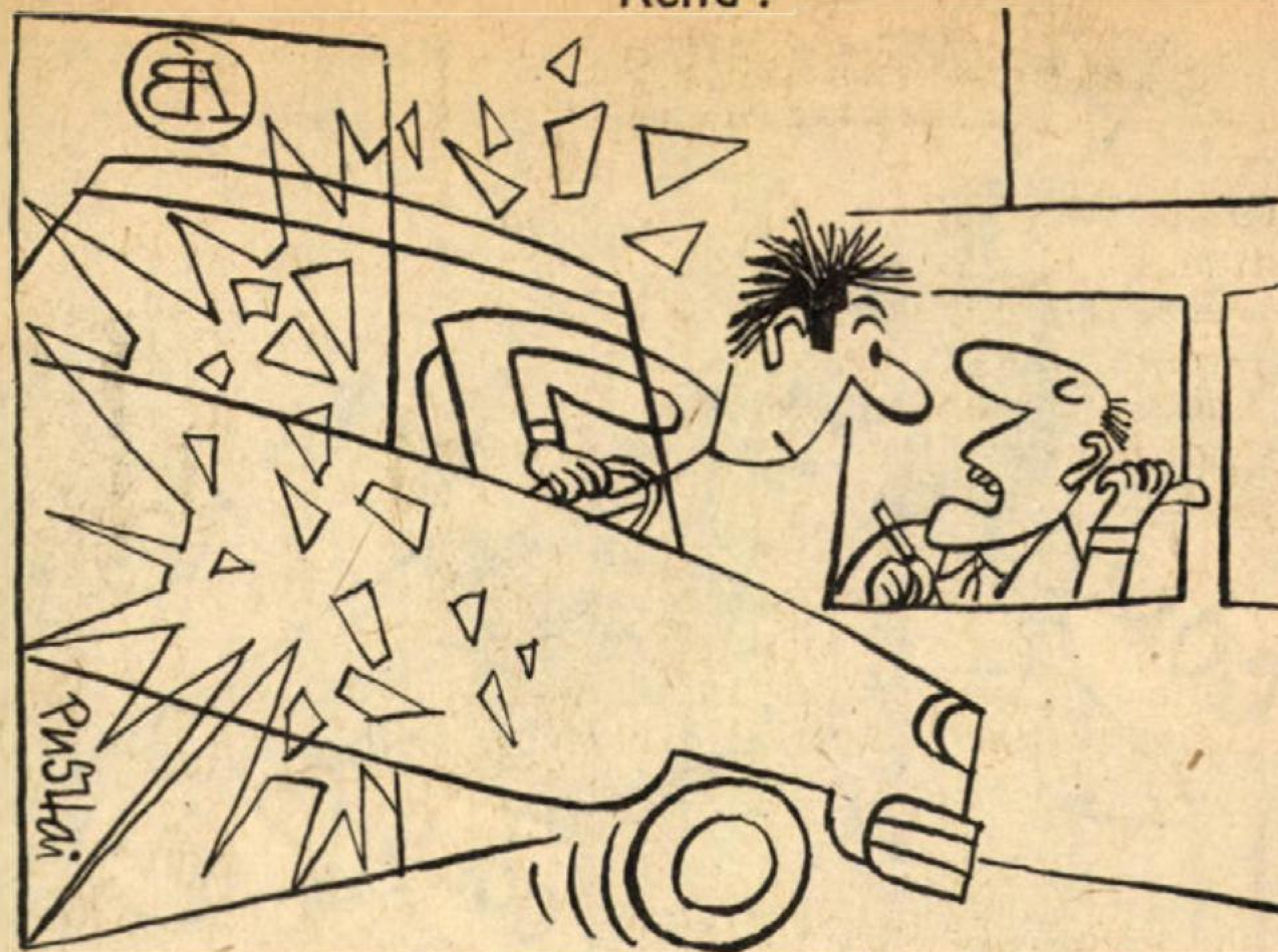
Pusztai Pál rajza

VÉGRE EGYEDÜL!

Válófélben

Rend!

– Gépkocsibiztosítás a másik ablaknál!

Magaslati edzés

Mexikó előtt

Pesti tudósítónktól

– Ki az abszolút rendes ember?

– ???

– Aki utazás után utcai szemétkosárba dobja a bérletét.

*

Fáradtak a mai fiatalok! Sokat tanulnak, dolgoznak, sportolnak, a sok beat-zenei tanulmánytól és politechnikától nem tudják rendesen kialudni magukat. Ismert jelenség villamoson, autóbuszon a lehunyt szemmel szundikáló, bóbiskoló fiatalember, amint az ülésen meggörnyedve igyekszik felfrissülni új és új feladatokra. Az alvás egészséges, s amellett a szunyókáló ifjak számára azzal az előnnyel is szolgál, hogy nem kell átadniuk a helyüket az éber öregeknek, akik eléggé el nem ítélhető gyanakvással szemlélik az édes álomba szenderült fiatalokat. Kétségtelen, hogy az alvók frissen ugranak fel utazásuk célja előtt, ez azonban csak azt bizonyítja, hogy sikerült jól kialudniuk magukat.

*

A napokban összetalálkoztam Hamlettal. Maga elé meredve tűnődött:

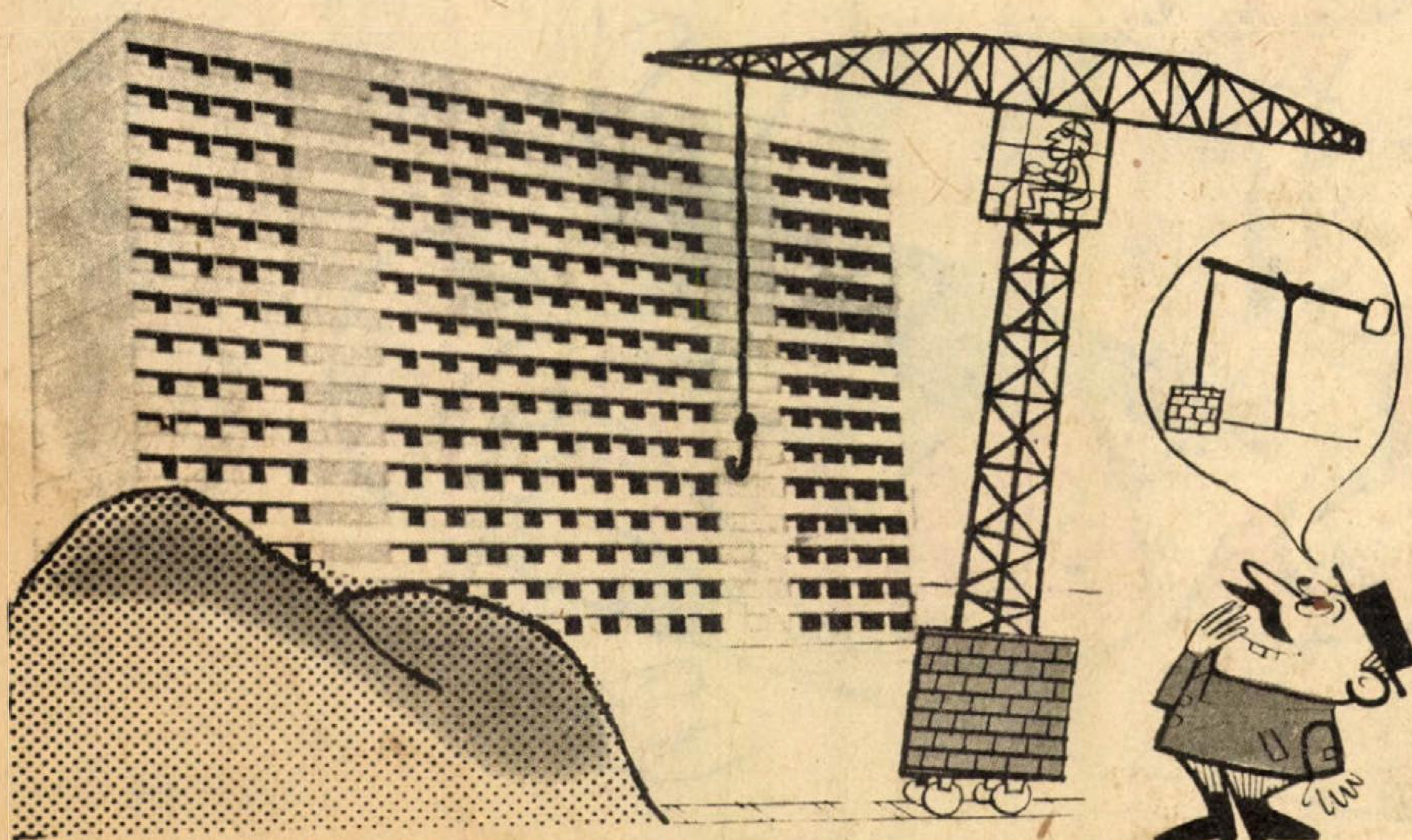
– Lázer vagy lézer?

*

Az emberi géniusz csodálatos technikai feladatokat képes megoldani. Már azt is feltalálta, hogyan lehet gépi úton a sofőr szájába égő cigarettát adni. Ismeretes, hogy a cigarettára szomjas gépkocsivezetőnek milyen bonyolult tornagyakorlatokat kell kézműipari módszerekkel végeznie ahhoz, hogy vezetés közben rágyújthasson. Igazi dohányos előtt ilyenkor összezsugorodnak a biztonsági szempontok. Most ezt a folyamatot is gépesítette a tudomány, megvalósult az automatikus sült galamb. De vajon boldoggá teszi-e a vérbeli dohányost az olyan cigaretta, amelyért semmit sem kell szenvedni?

f. l.

Honvágy

Végre ismét
Vannak fókák,
Gyerünk nézni
Vízi mókát,
Ám víz alatt
Minden fóka
S rájuk várni,
Hosszú móka.

Darázs Endre

félelem

Vakító fény villant, aztán hatalmas csattanás.

– Ez valahol a közelben csaphatott be – mormolta az asszony, amikor kivágódott a villalakás ajtaja. A férj sápadtan, remegve ölelte át az asszonyt:

– Félek. Nagyon félek.

– Nyugodj meg, kedves – mosolygott bátorítóan az asszony, s leszedte férjéről az orkánkabátot. Újabb villám cikázott, aztán rémes dördülés. A férfi reszketve kapaszkodott az asszonyba:

– Ez rettenetes! Nem tudom legyőz-

ni a félelmemet. Gyáva vagyok! Igenis, gyáva! – siránkozott.

A zápor hangos dörömböléssel verte az ablakot. A férfi idegesen összerezzent. Az asszony kicsit szorosabban simult hozzá:

– Ne félj, drágám, a villámhárító tökéletes! Megvédi a házat. Ide semmi körülmények között nem csaphat be. Talán még az ősember félelme van benned, a rettegés a természet vészes jelenségeitől.

A férfi megkövülten meredt a nőre:

– Ki fél a villámtól? Ne légy nevetséges! Ma kijöttek a központból. Revízió van. Ha felfedezik, hogy hamisan könyveltem az alsódabasi szállítmányt, végem van . . .

(galambos)

Bonni ősz

Barát József rajza

Hullanak a levelek és a Starfighterek.

Az el nem küldött levél

Vasárnap, kora reggel. Cseng a telefon, barna bariton kérdi, hogy én vagyok-e? Mondom, hogy igen, én vagyok, mire közli, hogy ő Iksz Ipszilon, jó ismerőse annak a Kovács Ervinnek, aki nekem barátom, mire én örvendek a szerencsének, és érdeklődöm, hogy miben lehetek szolgálatára?

– Bocsásson meg – fogja suttogóra a hangját –, de ez nem telefontéma.

– Csak bátran! – biztatom. – Nekem nincs titkom a telefonom előtt.

– Mégis, nem találkozhatnánk személyesen valahol?

– Sajnos, ma semmiképp. Pillanatnyilag ingben-glóriában állok itt, reggeli után porszívóznom kell, tizenegy órakor a Csömöri úton játszik a csapatom a harmadik helyért, ebédre rokonok jönnek, mosogatás, ulti, tévé, minden percem be van táblázva, holnap viszont nagyon szívesen . . .

– Igen ám – állapítja meg csüggedten –, de én holnap hajnalban utazom Koppenhágába, csak egy hét múlva jövök haza.

Tiszta szívből kívánok neki szerencsés utat, és kifejezem abbéli reményemet, hogy talán utána találkozhatnánk.

– Az késő – mondja –, éppen az utazással kapcsolatban . . . Ervin említette ugyanis, hogy önnek egy nagynénikéje él Koppenhágában.

– Stimmt, a Tusi néni. Képzelje, palóc tájszólással beszél dánul és . . .

Izgatottan szakít félbe.

– Kérem, én szívesen kivinnék egy levelet.

– Tusi néninek?

– Igen.

– Tőlem?

– Igen.

– Ez igazán nagyon kedves öntől, de tavaly januárban már írtam neki. Azóta nem történt nálunk semmi különös. Igaz, örökbe fogadtunk egy macskát, de ezt ráér megtudni később is.

Kis szünet. Aztán Iksz Ipszilon ismét suttog:

– Olyan speciális levélre gondoltam . . . tetszik tudni, hogy milyenre . . .

– Elnézést kérek, milyenre? Fogalmam sincs. . .

Újabb szünet.

– Talán mégis felmehetnék most önhöz – mondja Iksz Ipszilon. – Ez nem telefontéma.

– Alszik a család. Milyen levélre gondol?

– Hát . . . ez hivatalos út, ez a dániai . . . csak napidíjat kapok. Viszont, ha már az ember kijut külföldre . . . Tetszik érteni . . .

Zavarban vagyok, semmit sem értek az egészből. Mit tehet arról Tusi néni, hogy az én barátom barátja csak napidíjat kap? Mit akar az ember, ha már külföldön van?

Részletesebb felvilágosítást kérek.

A kagylóban sóhaj, nyögdécselés, érzem, hogy Iksz Ipszilon szenved a vonal másik végén, de nem tudom, miért?

– Uram – mondja kisvártatva, és sírás bujkál a hangjában –, önnek nem jönne jól valami jelentékenyebb összeg forintban?

– Nekem?! – ámulok. – Nekem még jelentéktelen is jól jönne, de ezt most hagyjuk, valahogy kibírom elsejéig, itt most az ön problémájáról van szó, segíteni szeretnék. Tehát milyen levélről van szó?

Klaccs!

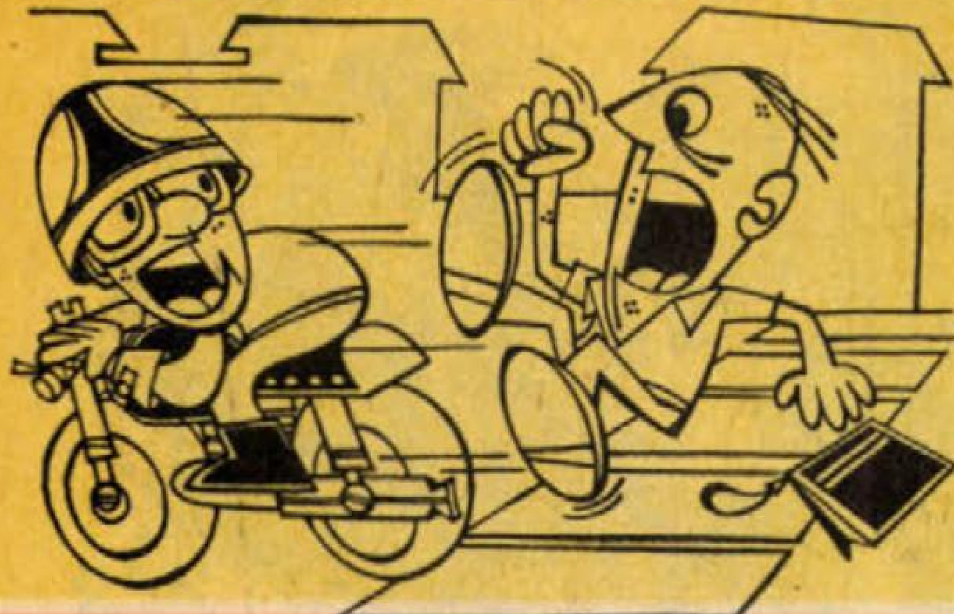
Megszakadt a vonal. Azóta sem hívott vissza.

Mit akarhatott ez tőlem?

Kürti András

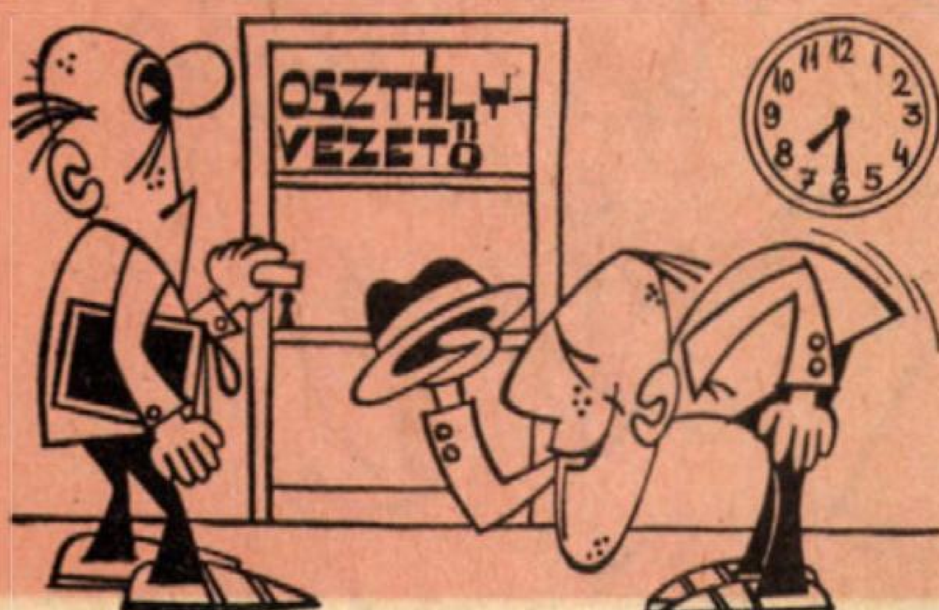
EGY KIS RÁDIÓZÁS

ÉDES ANYANYELVÜNK

REGGELI TORNA

(Törzshajlítás előre)

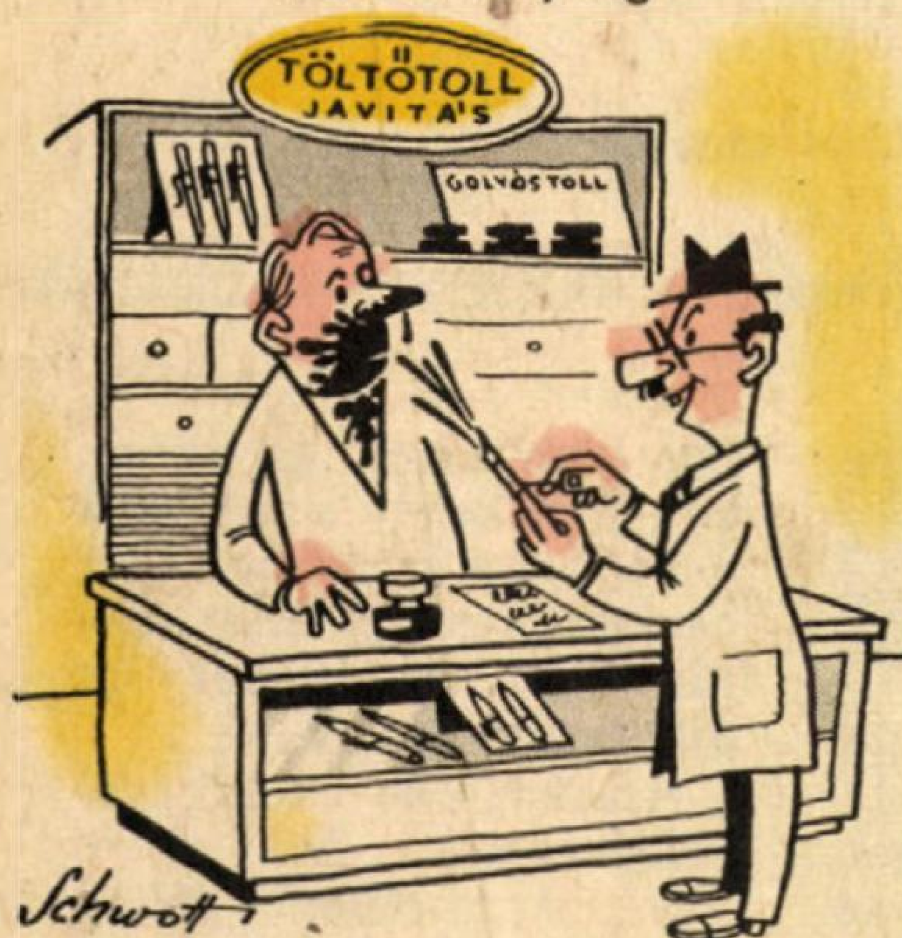

ESTI MESE

Takács Imre rajzai

Tanulékonyság

– Köszönöm, most már magam is tudom kezelni . . .

MIGRÉN

(LACIKA MONOLÓGJA)

Azt mondta anyu apunak, hogy ezt a szép vénasszonyok nyarát jó lenne kihasználni, menjünk le még egyszer víkendre Laci bácsiékhoz, Szemesre.

A nyáron már háromszor víkendeztünk Laci bácsiéknál, mondta erre apu, tejben-vajban fürösztöttek bennünket, és negyedszer már nem lehet a nyakukra ülni. Elvégre Laci bácsi még csak nem is rokona apunak, csak valamikor osztálytársa volt, és Ilonka néni, a felesége, akármilyen szívesen látott is bennünket, nem lehet ezzel visszaélni. Képzelje el anyu, milyen strapát jelent neki a plusz három fő, amikor Laci bácsiék — a két gyerekkel meg a nagymamával — amúgy is öten ülnek asztalhoz.

A három fő nem olyan nagy ügy vidéken, felelte anyu, és ha Laci bácsiék feljönnek Pestre, viszonozhatjuk majd a vendéglátást.

Volt még ezen egy kis vita, de végül is szeptember utolsó szombatján elutaztunk Laci bácsiékhoz, akik nagy örömmel fogadtak bennünket. Ilonka néni paprikás csirkét főzött vacsorára; vasárnap délben sült csirkét, töltött káposztát meg mindenféle más ételt adott ebédre. Anyu azt mondta este apunak, amikor lefeküdtünk, hogy ez falun nem nagy ügy, mert a rengeteg csirke úgyis ott szaladgál a ház körül.

Vasárnap az esti vonattal jöttünk haza. Anyu a búcsúzásnál nagyon hívta Ilonka nénit meg Laci bácsit Pestre. Meg is ígérték, hogy két hét múlva felhozzák Pirikét, a nagyobbik kislányukat egy víkendre. Már tizenkét éves a gyerek, és még nem látta Pestet.

Amikor Laci bácsi levélben megírta apunak, hogy szombaton a délutáni vonattal érkeznek, anyu azt mondta, hogy neki migrénje kezdődött,

ami legalább egy hétig szokott tartani, és ő ilyen állapotban nem tud plusz három főt ellátni. Az lenne a legjobb, ha vasárnap délután összeülnénk velük az Emkében, legalább ott megláthatnák Laci bácsiék is, hogy milyen szépen megépült az aluljáró.

Ez olyan pesti dolog, mondta mérgesen apu. Ha a pestiek vidéki ismerőseikhez mennek, akkor náluk laknak, és ott esznek, isznak, de ha a vidékiek feljönnek Pestre, akkor a pesti ismerőseik legfeljebb öszszeülnek velük valahol egy kávéra. Ezt mi nem csinálhatjuk Laci bácsiékkal!

Anyu egész héten nyögött, szombaton ágyba feküdt, vasárnap sem kelt fel, közben Laci bácsiék megérkeztek, de csak beteglátogatóban voltak nálunk, és nagyon sajnálkoztak, amikor elmentek. Apu viszont szombat este és vasárnap délben is velük ebédelt, és vasárnap estefelé kikísérte őket a vonathoz. Amikor onnan hazajött, anyu felkelt az ágyból, és azt mondta, hogy úgy elmúlt a migrénje, mintha elfújták volna . . .

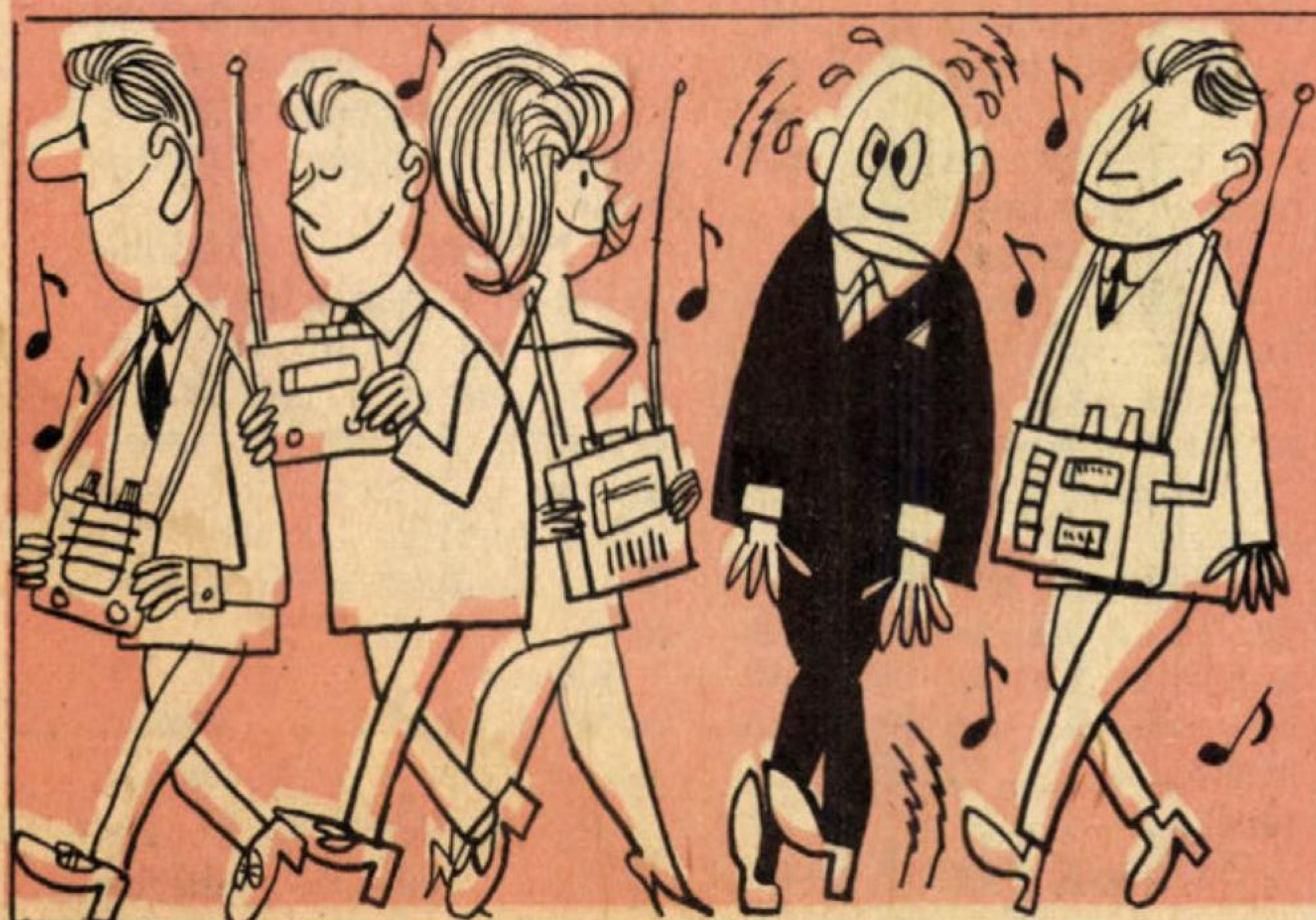
Ekkor apu nagy örömmel elmesélte anyunak, hogy Laci bácsiék remekül érezték magukat a Royalban. Apu ott egy szép szobát szerzett nekik, és szombat este vacsorára és vasárnap ebédre is a Royal nagy éttermében vendégül látta őket. Laci bácsiék nagyon meg voltak elégedve. A szállodával együtt csak hétszázhúsz forintba került az egész, mondta apu, amit anyutól majd elsején le fog vonni.

Erre anyu egy szót sem szólt, kiment a fürdőszobába, és a fején vizes ruhával jött vissza, és azt mondta, hogy megint elkezdődött a migrénje. Aztán rögtön lefeküdt az ágyba, és akkorákat nyögött, hogy apu elment hazulról, és háromszor körülsétálta a háztömböt.

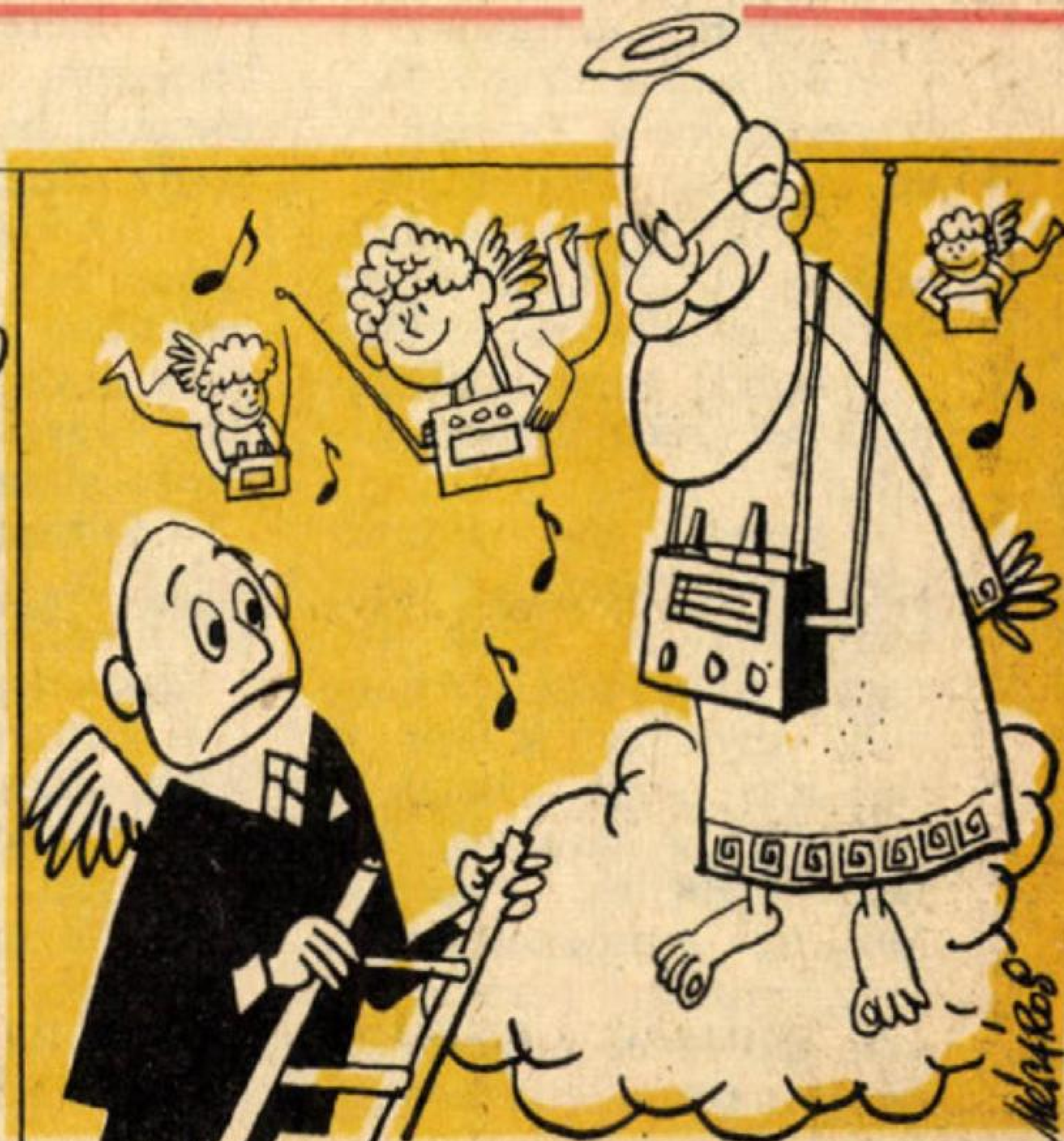
Földes György

TÁSKARÁDIÓ

Mészáros András rajza

Nagy téli burgonya-akció

– Na, hála istennek, most már nemcsak a szenet, hanem a burgonyát is hordhatom fel a pincéből . . .

Kormányválság Dél-Amerikában

Közöny

RANDEVÚ A DUNA-PARTON

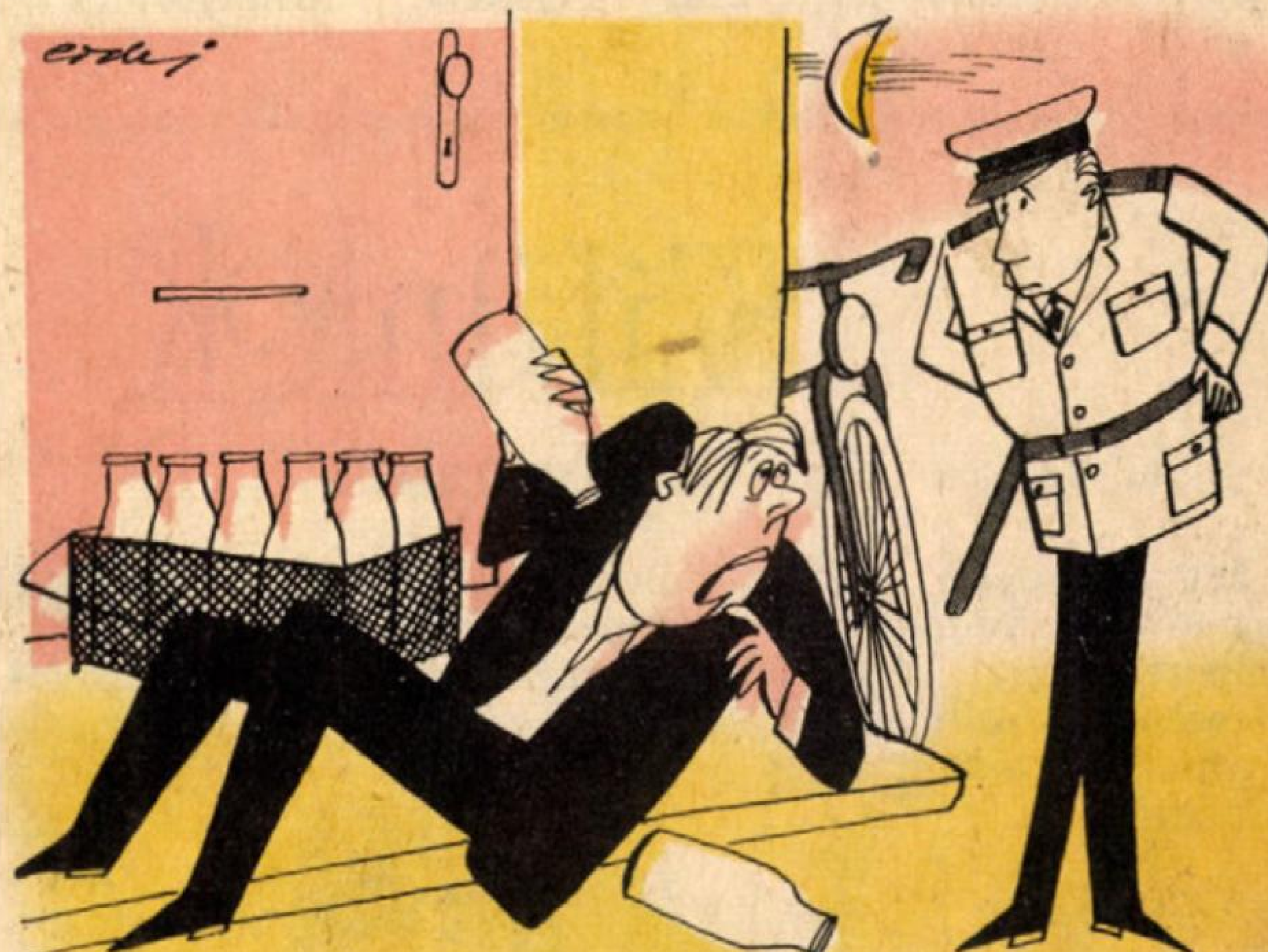
A lány egy kukkot se tud magyarul.
A fiú németül gagyogna egy s mást.
Nem megy! És máris karonfogva mennek — —
Csoda, mily gyorsan megértették egymást!

VEREBEK A GESZTENYEFÁN

Csipognak, csevegnek, letelepednek,
Felkerekednek egymás után — —
Szörnyű dolog! Ötszáz társbérlő
Egy vén köröndi fán.

Farkas Imre

Hajnali tejdézsma

– Ha bort iszik az ember, az is baj, ha tejet iszik, az is baj! Ki ismeri itt ki magát, biztos úr?!

MINDENFÉLE

Az érzékeny embert fölösleges külön megbántani, anélkül is megsértődik.

*

Mi az utópia? A tökéletesen megvalósíthatatlan világ.

*

A gondolatgazdagság elbírja az egyszerűséget.

*

Ha valakit istenítenek, akkor nem veszik emberszámba.

*

Az alkoholizmusban szenvedők élvezik betegségüket.

*

Baj, ha a fiatalok a műveletlenségükkel tüntetnek.

F. L.

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MIHAJIL ANDRASA:

BORZALMAS történet

Az „Egészségünk érdekében" című, népszerű orvosi folyóirat szerkesztője felkért, hogy írjak egy elbeszélést a dohányosokról.

— Írjon valami borzalmasat — mondta a szerkesztő —, olyant, hogy a dohányzók annak elolvasása után örökre abbahagyják a füstölést.

Emlékezetembe idéztem a dohány történetét. Ebben persze Kolumbus Kristóf volt a ludas. Az ő matrózai kezdtek először dohányozni, s ők tanították meg erre az európaiakat. Valamikor Európában mindenki ellensége volt a dohányzásnak. Még VII. Orbán római pápa is kiközösítette az egyházból a dohányzókat.

Kis idő múlva készen volt az elbeszélés.

Két fiatal olasz dohányzik. Titkos zsebben lapul meg a dohányzacskó és a dohány. Az egyház ügynökei leleplezik hőseinket, és VII. Orbán kiközösíti őket az egyházból.

Mindennek valóságszaga volt, de amikor újra elolvastam az elbeszélést, úgy tűnt fel nekem, hogy az egyházi kiközösítés már nem hangolja jobb meggyőződésre a mai dohányzókat.

Az elbeszélés cselekményének színhelyét áthelyeztem Olaszországból a XVI. század Angliájába. Abban az időben ott halállal büntették a dohányzást. A királyi nyomozók egy sereg kaland után fülön csípik az én hőseimet, és szegényektől elkobozzák a pipát. Azután leütik a fejüket. Az elbeszélés végén hőseim fejét, szájukban pipával, karóba húzzák London egyik terén. Azt hiszem, ez elég szigorú megtorlás volt.

Kérdés, vajon megindítja-e a mi dohányosainkat egy idegen hatalom dohányosai kínszenvedéseinek leírása?

Úgy határoztam, hogy az orosz történelemből keresek elrettentő példát.

Szerencsémre már Romanov Mihály uralkodása alatt halállal és vagyonelkobzással büntették a dohányzást. Alekszej Mihajlovics cár törvénytárában volt egy rendelkezés, mely szerint meg kell kínozni mindazokat, akik dohányoznak és akiknél „dohány találtatik", mindazon ideig, míg be nem vallják, hogy kitől kapták a dohánylevelet.

Így tehát az elbeszélésemben tüzes vassal kínozzák most az orosz kereskedőt. Azt akarják kicsikarni belőle, hogy kitől vásárolta a dohányt. A szerencsétlen mindent bevall. A dohányárust elfogják, és a fennálló törvények értelmében levágják az orrát.

Újra elolvastam az elbeszélést.

A dohányos szenvedéseit megrázóan írtam le, de vajon kielégíti-e a szerkesztőt egyetlen elítélt nyomorúsága? Hogy bebiztosítsam magam, újabb változatot írtam, amelyben halmoztam az elrettentő példázatokat.

Most az elbeszélés hőse Olaszországban él. Pipázik, és lebukik. Ki akarják közösíteni az egyházból, sikerül Angliába menekülnie, itt majdhogynem levágják a fejét, de a hóhér tévedésből másét csapja le, ő pedig egy hajó fenekén Oroszországba menekül, ámde egy megkínzott dohányárus beárulja hősünket, aki Törökországba szökik, de a dohányzók ellen hozott kegyetlen törvény ott is eléri: karóba húzzák.

Mindez olyan borzalmas volt, hogy amikor elolvastam, ugyancsak rosszul éreztem magam.

Minthogy a szerzői vélemény mindig részrehajló, ezért ellenőrzés végett elbeszélésemet elolvastattam a szomszédommal, akiről tudtam, hogy tizennégy éves kora óta dohányzik.

— Ugye, borzalmas? — kérdeztem.

— Nagyon — felelte. — Még csak belegondolni is szörnyű, hogy mennyi szenvedést álltak ki a dohányzók, amíg ki nem harcolták a szabadságot. Az ön elbeszélésének elolvasása után most különös gyönyörűséggel pipázgatok.

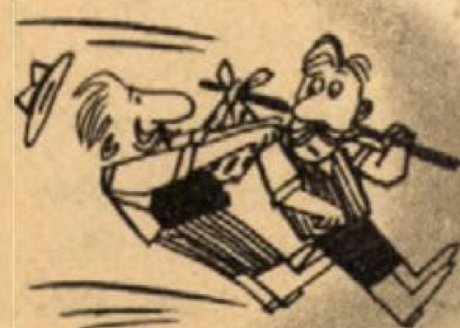
(Oroszból fordította Pogonyi Antal)

SZILÁNKOK

FŐVÁROS

Egy kisközség agilis vezetője Budapestre utazott, hogy visszaédesgesse a falujukból fővárosba szakadt fiatalokat.

A múlt héten küldöttség utazott fel Budapestre, hogy visszaédesgesse a falu agilis vezetőjét.

TISZTELGÉS

Becsüljük meg a zongoraművészt. Ő is a két keze munkájával keresi a kenyerét.

MODERN TÜNDÉRMESE

Tündér Ilona szegény árvalány volt. A napokban feleségül vette egy lángossütő.

EGOISTA

– Halló! Állomásfőnök kartárs! Legyen szíves a gyorsvonatot másfél órával később indítani. Ugyanis a menyasszonyomnak még cipőt kell vásárolnia.

(g—os)

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Melyik a tehén legfontosabb része?
– A bőre.
– Miért éppen a bőre?
– Mert az tartja össze az egész tehenet.

*

– Egy húszast kértem kölcsön a sógoromtól, és egyszerűen nem adott. Hát nem egy piszok alak?
– Ne strapáld magad. Én is egy piszok alak vagyok.

*

– Az egész tárlaton egy festmény volt, amit egyáltalán meg lehetett nézni. A tied!
– Igazán kedves tőled.
– A többi előtt ugyanis tolongtak az emberek.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FOLTOK

Tisztaselyem, alig használt, alakomra készített ruhában tértem be augusztus 3-án a Budapesti Állami Fodrászat Rumbach utcai 74-es számú fiókjába, egy kis szemöldökkozmetikára. Az ifjú kozmetikusnő a vállamra terített fehér lepelre rakta a festékes pálcikákat, ahonnan azok egy óvatlan pillanatban ölembe hullottak, s összekenték a ruhámat. Hiába adtam tisztítóba, a festékfoltok még csak el sem halványodtak,

ezért azt kértem az Állami Fodrászat központjától: kárpótoljanak engem egy másik ruhával. Két hónapja tart emiatt a huzavona köztem és a BÁF között. Sok tárgyalás, alkudozás, ígérgetés után végül felajánlottak nekem 150 forint kárpótlást (azt is csak szóban).

Ezzel kapcsolatban az alábbi kérdések foglalkoztatnak:

1. Vajon kapok-e én 150 forintért egy tisztaselyem, méretre készített ruhát?
2. Miért kell nekem károsodnom a mások vigyázatlansága miatt?
3. Az ilyen ügyintézés nem ejt csúnya foltokat a vállalat jó hírnevén? Vagy azzal a BÁF nem sokat törődik?

Juhász Sándorné
Bp., VII., Síp u. 16–18.

Áldozat

Endrődi István rajza

a nagyhatalmi külpolitika oltárán

Keserű a bosszú

Félix nyugatnémet kereskedő volt, aki Münchenben élt. Eleinte nem sikerült neki semmi, aztán megfordult a szerencséje, betársult, egyet fordult, kettőt fordult, és lassanként már több márkát keresett, mint amennyit el tudott költeni.

Hatvanhat nyarán eljött hozzánk látogatóba. Hatalmas Pontiac kocsiját megcsodálták Pesten, robogott ide, robogott oda, és egy társaságban bemutatták egy szép, fiatal nőnek, aki kedves mosollyal nyújtotta kezét:

– Pozsgayné vagyok.

Mit szépítsük? Félix beleszeretett a szép, fiatal asszonyba, ostromolta, elárasztotta nyugatnémet harisnyával, töltőtollal, rúzzsal, ezzel, azzal, mindhiába.

Pozsgayné kedves volt, mint mindenkihez, mosolygott, fecsegett, nevetgélt, semmi több. Ez így ment négy hétig. Az asszony kemény volt, mint a Gibraltár hegye, és végül kijelentette:

– Nézze, Félix, legjobb, ha abbahagyja az egészet, vagy is engem. Ne erőltessük a dolgot, megmondom őszintén, maga nem tetszik nekem, néha udvarias vagyok magához, de legtöbbször idegesít. Maga nem kellene nekem akkor sem, ha az egyetlen férfi lenne a földön. Kár a Pontiacért, ne strapálja magát. Különben is, elárulhatom, én még ma is csak a férjemet szeretem.

Félix elutazott. De Münchenben is kínozta a szép asszony emléke. Azok közé a férfiak közé tartozott, akik nem bírják elviselni a sikertelenséget: meggyűlölik a nőt, és bosszút forralnak.

Félix apróbb ajándékokat kezdett küldözgetni Pozsgaynénak. Postán, ismerőssel, ahogy lehetett. Később nagyobbakat. Ruhát, szövetet, ékszert. Minden tárgy megvételekor megdobbant a szíve a kaján örömtől.

– Zsugori vagyok, sajnálom kidobni a pénzt – mesélte ottani barátjának –, de megbosszulom magam.

– Mi ebben a bosszú? A nő majd örül a sok szép holminak, és kész.

– Hát nem egészen úgy áll a dolog – mosolyodott el alattomosan Félix. – Végül is csak feltűnik majd a férjnek, hogy mi mindent kap tőlem a felesége. És nem fogja elhinni, hogy mindez semmiért van. Elkezd majd gyanakodni, féltékenykedni. Az asszony eddig már a harmadik levelet írta, amelyben arra kér, hagyjam abba az ajándékok küldését, mert semmi értelme, és mert neki kellemetlen a dolog. Erre én fokoztam a küldeményeket.

– Ostobaság. Igaza van a nőnek. Ennek semmi értelme.

– Dehogyis nincsen. Nem érted? Elválasztom őket, ha tönkremegyek bele, akkor is.

Két hónap múlva Félix találkozott Münchenben egy közös ismerősükkel. Alig várta már, hogy hírt kapjon az asszony felől.

– Hogy van Pozsgay úr és neje?

– Elváltak – mondta unottan az ismerős.

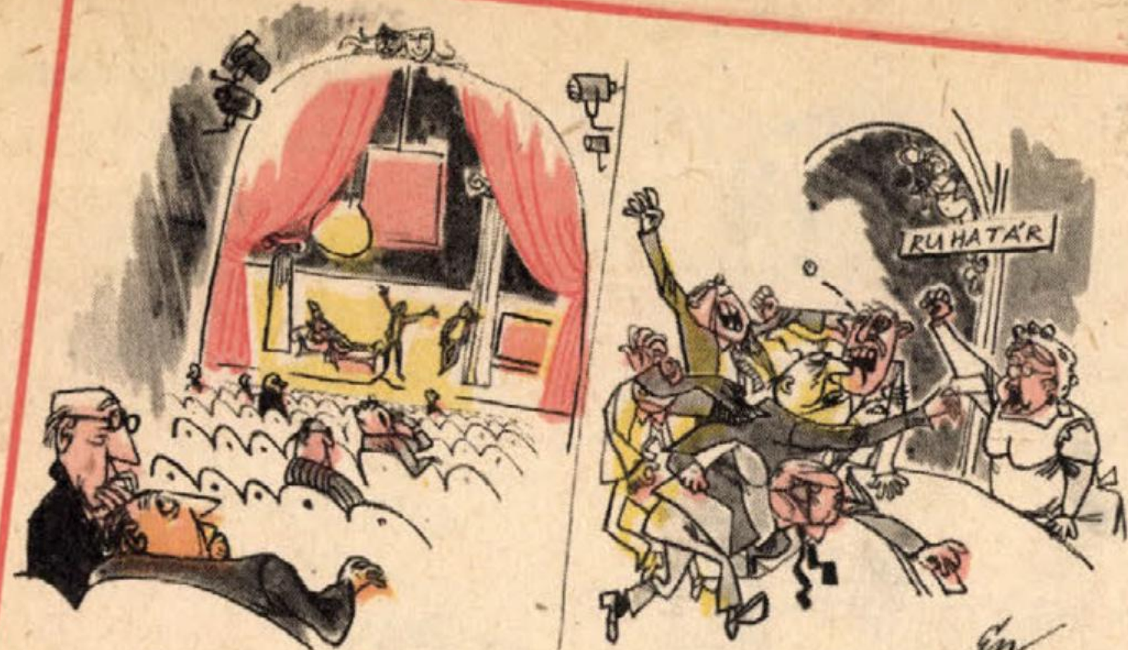
Félix arca túlvilági fényben ragyogott. Lám, csak okosnak kell lenni, csak ravasznak kell lenni. Nem elégedett meg ezzel a szűkszavú válasszal.

– Mikor váltak el? – kérdezte.

– Ó, lehet már vagy négy éve. De az asszony most is a férje nevét viseli. Szerintem még mindig csak Pozsgayt szereti.

Királyhegyi Pál

TÚLZSÚFOLTSÁG

Új magyar dráma

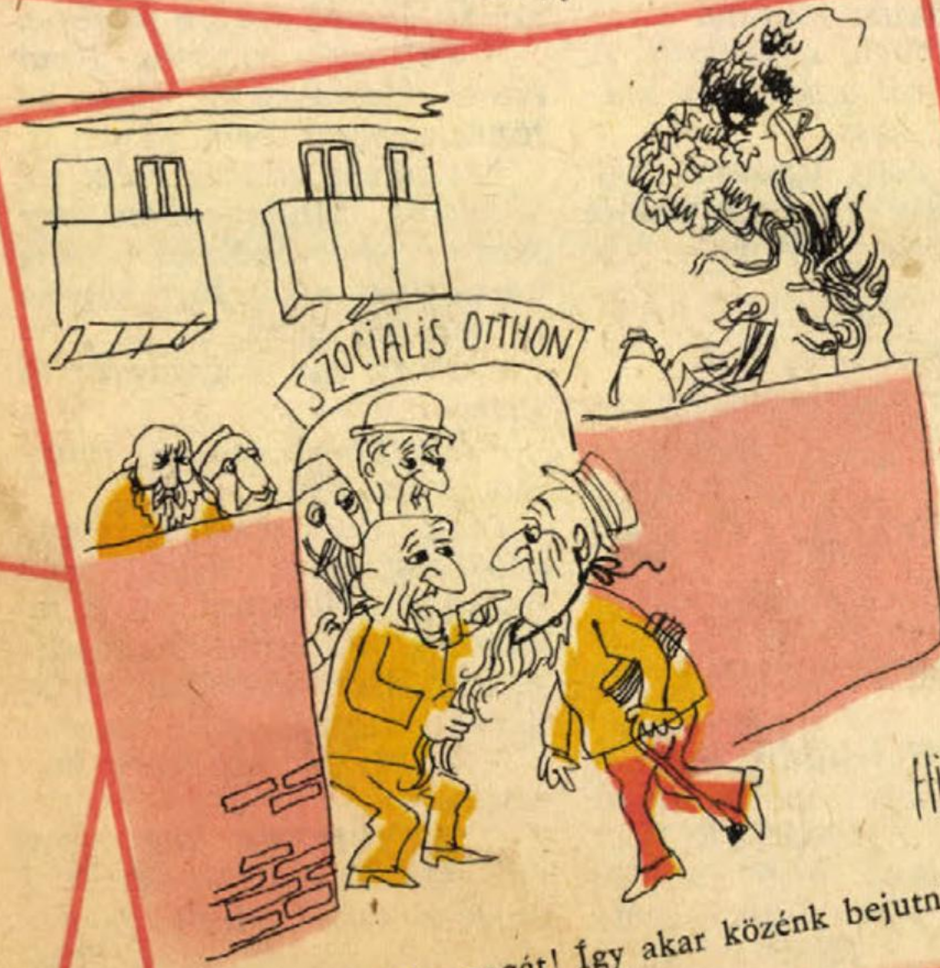
Régi magyar dráma

– Végre egy kicsit csökkent a túlzsúfoltság!

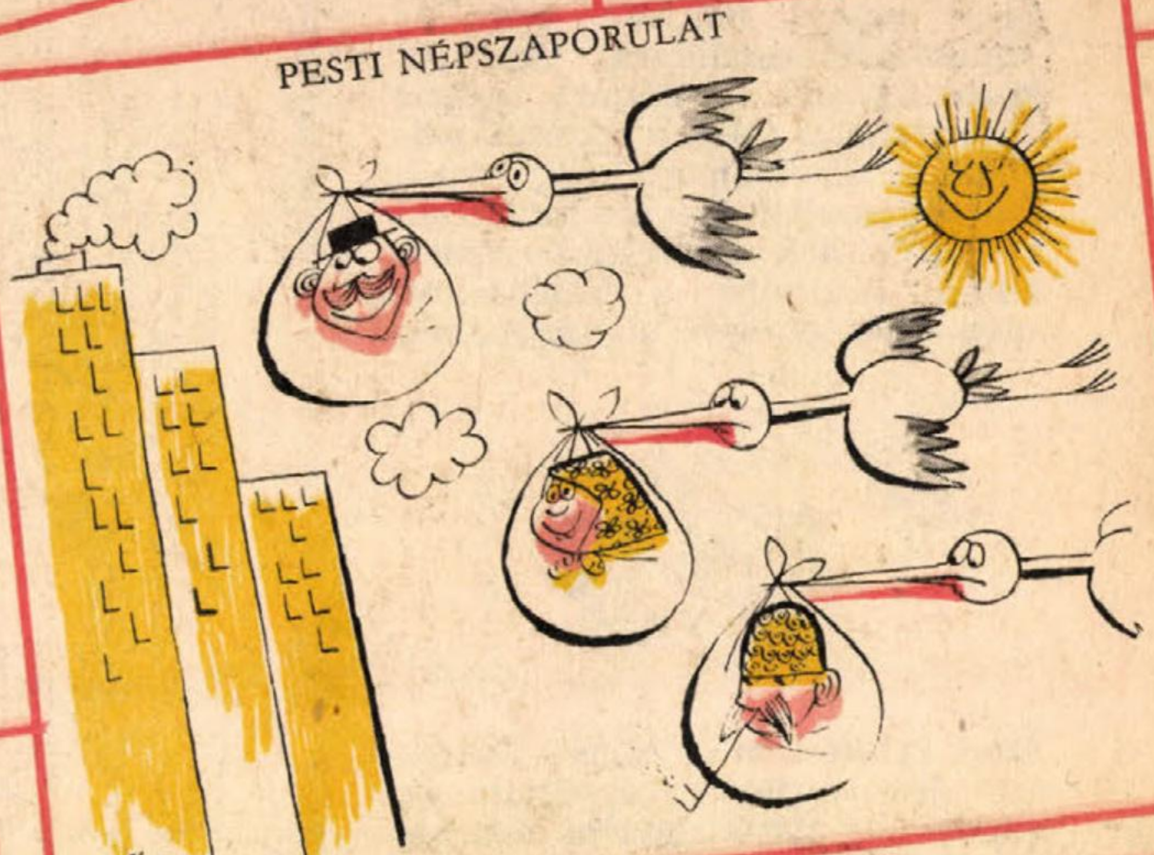

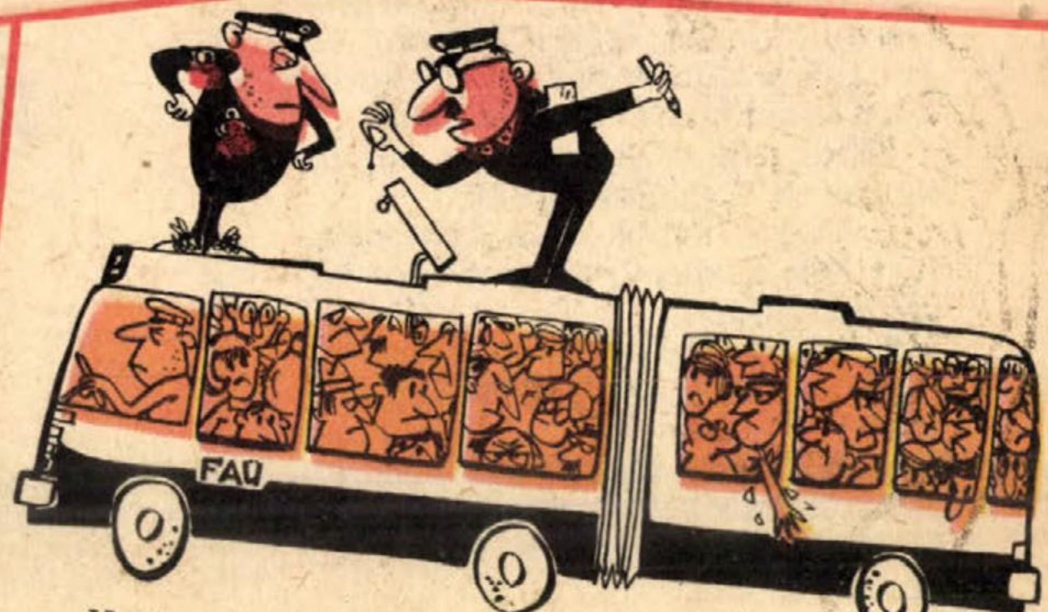
– Miért vannak itt ilyen sokan?
– Hogy ne legyünk sokan . . .

– Szégyellje magát! Így akar közénk bejutni! . . .

PESTI NÉPSZAPORULAT

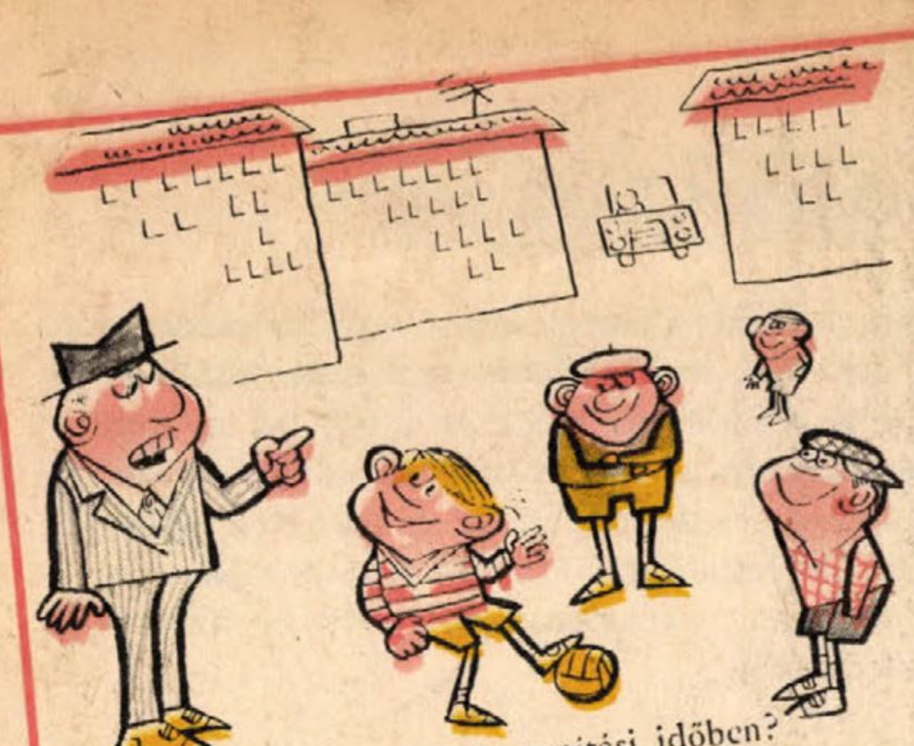
– Ha le tudom ejteni a tűt, akkor nem sűrítjük a járatot!

– Nem érzi, hogy egyikünk felesleges?!

– Mit keres itt a pult mögött?
– Egy kis helyet . . .

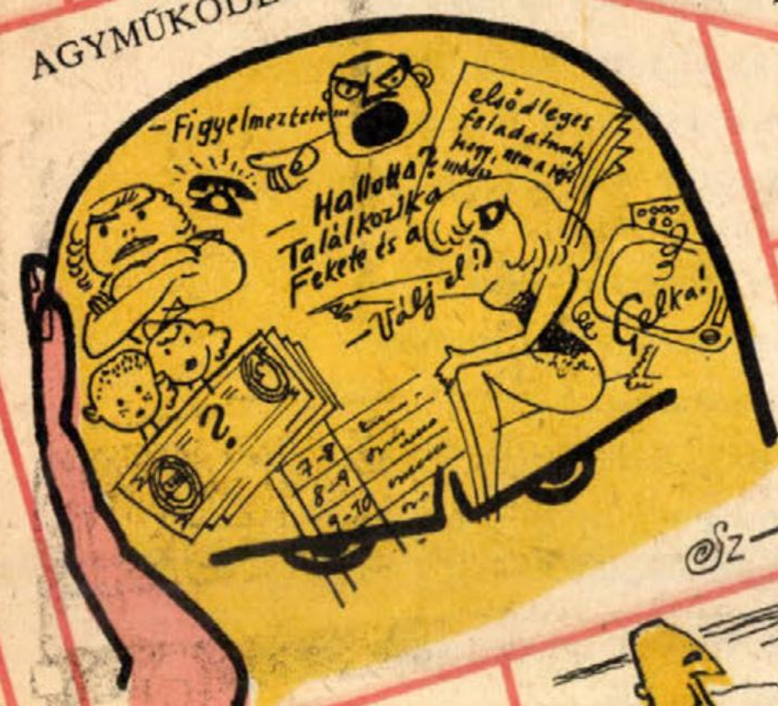

– Ti mit csináltok itt tanítási időben?
– Enyhítjük az iskolák túlzsúfoltságát!

SOK AZ ESZKIMÓ . . .

AGYMŰKÖDÉS

PESTI JÓNÁS

– Nem tudom, mit adnak, de olyan sokan állnak sorba, hogy csak jó lehet!

Ahol tülekedés van . . . és ahol nincs

– Nővérke, eressze le a négyest! . . .

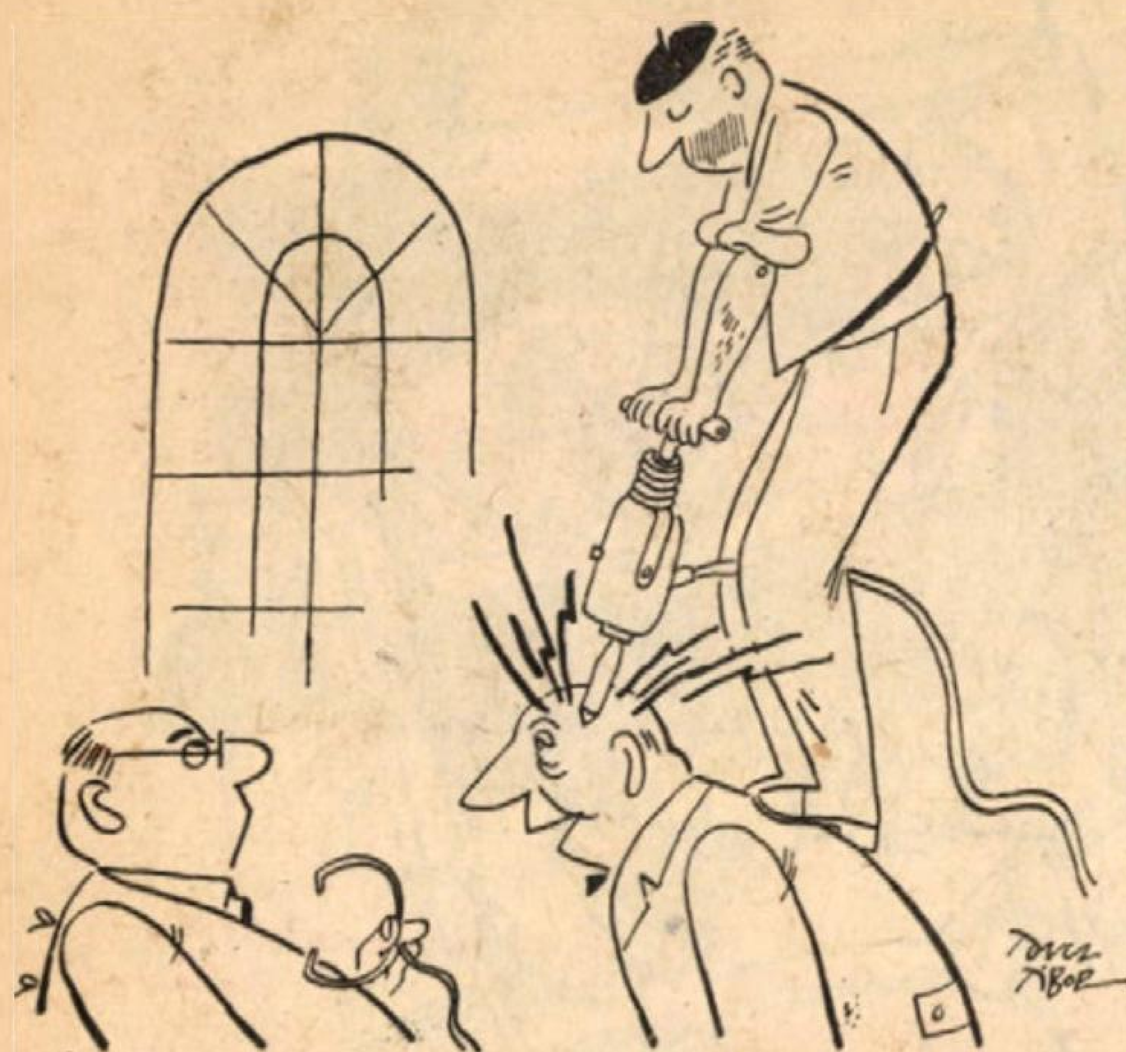

– És ki fogja meg a másik végét?

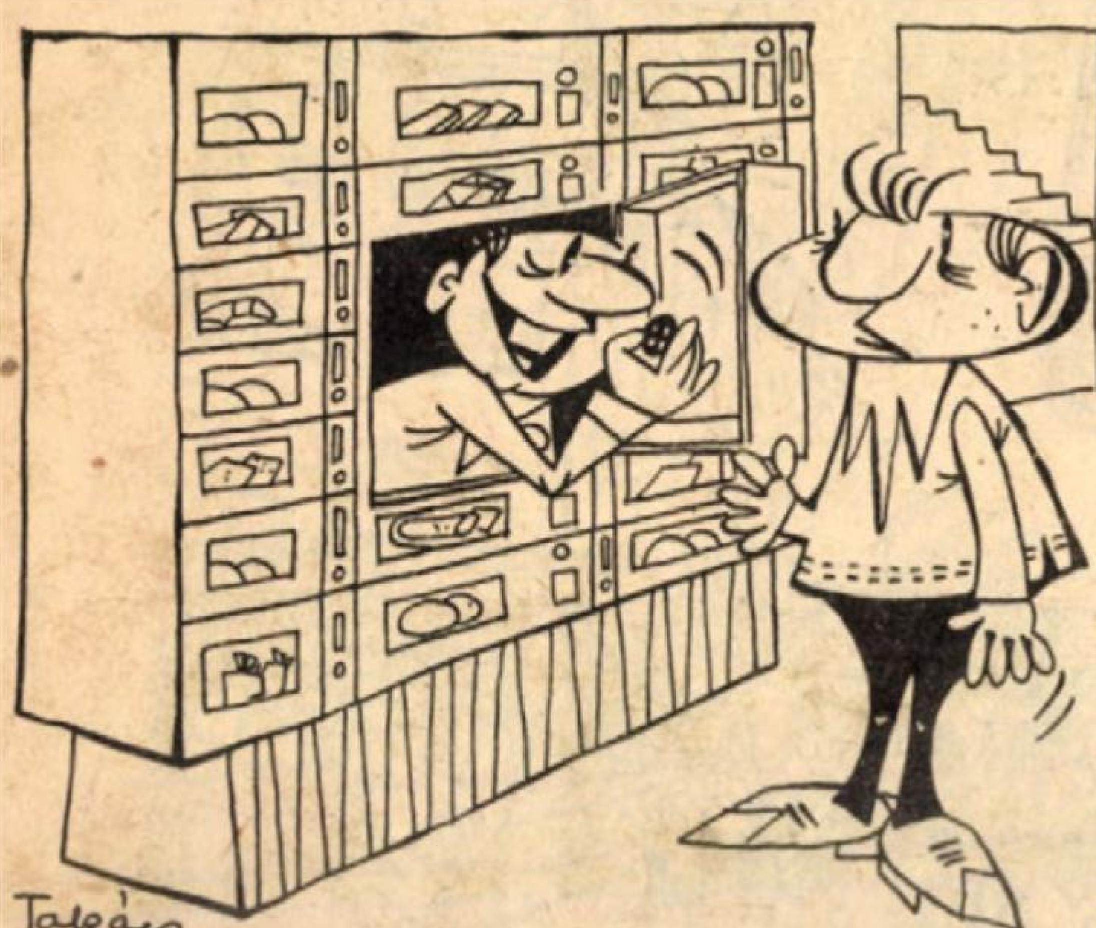
– Köszönöm, én megvárom a következő kocsit!

Idegorvosnál

– A Körútról jöttünk, főorvos úr! . . .

Pesti automata

– Köszönöm a gombot, éppen ilyen hiányzott a gombfoci-csapatomból!

TALÁLÓS KÉRDÉSEK

A „Kivel beszél?" című társasjátékom figyelemre méltó érdeklődést keltett a szellemi tornákat kedvelő kvíz-tudatos emberek körében. Ebből arra következtettem, hogy rendkívül nagy az igény az újfajta rejtvények iránt. Máris igyekszem ezt az igényt ezúttal találós kérdésekkel kielégíteni. Figyelmeztetem olvasóimat, hogy a kérdések nehezek, s alaposan próbára teszik a legjobban kiművelt emberfőket is. Kellő szellemi erőfeszítéssel azonban jó részük megoldható, ha az ember nem veszti el a hitét és a türelmét.

A kérdések a következők:

Az egyik tizenkilenc, a másik egy híján — mennyi?

Hány gyöngye volt a falunak, hány virága?

Egyszer volt Budán — milyen vásár?

Mennyi a magyar igazság?

Hány legyet egy csapásra?

Lesz-e gyümölcs a fán, melynek nincs — mije?

Ki korán kel — mit lel?

A faluban nincs több kislány, csak — mennyi?

Hánykulacsos a kétszínű ember?

Hány éve nem láttalak?

Ma nekem, holnap — kinek?

Milyen szagra gyűl az éji vad?

Nekem mind — mennyi?

Nem engedünk a — mennyiből?

A kutya ugat, a karaván — mit csinál?

Minden út — hova vezet?

Hány szál gyertyát, hány icce bort ide az asztalra?

Több is veszett — hol?

Csicsónénak hány leánya?

Ki mint vet — hogy arat?

Hányszor ad, ki gyorsan ad?

Nem tudja a jobb kéz, hogy mit csinál a — melyik?

Hány szűk esztendő?

Ép testben ép — micsoda?

Hány életem, hány halálom?

Mit nem látni a fáktól?

Hányszor veri ezt kenden Ludas Matyi vissza?

Ki a legény a — hol?

Hány nemes tart Budára?

Mit szentesít a cél?

Mennyi hűhó semmiért?

Romlásnak indult hajdan — milyen magyar?

A helyes megfejtések bárhova beküldhetők.

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FÜSTÖS MÚZSA

A Groza rakpart 17-es számú ház első emeletén, a neves művészházaspár (a férj Kossuth-díjas költő, a feleség Munkácsy-díjas festőművész) lakásában gyakran megjelenik hívatlan „vendégként" az alsó lakásokból felszivárgó füst és szénmonoxid. Azt mondják: szépre száll a füst. Ezekben a szobákban — könyvekbe, képekbe rejtetten — garmadával áll a szépség, van hát mire szállnia! De azt is mondják: bolond, aki állja (mármint a füstöt), s a művészpár is megtesz mindent annak érdekében, hogy kifüstölje lakásából a kellemetlen betolakodót. Ám ez nem könnyű feladat.

Bizonyság erre az a kálvária, amelyet immár hét hónapja jár a házaspár. Csak a nevezetesebb stációkat említjük:

Március: A Kéményseprő Vállalat füst- és életveszélyt állapít meg.

Április: A kerületi tanács utasítja a házkezelőséget, hogy a veszély megszüntetése érdekében a földszinten két lakásban a fűtést *nem kéményigényes módon* kell megoldani. (Ez a kifejezés, úgy érezzük, kissé *magyarázatigényes.* A lényeget fedő „fordítása" kb. így hangzik: gázkonvektort kell felszerelni a két alsó lakásban.)

Május: A HKI fellebbez — az ügy a Fővárosi Tanácshoz kerül, a VIII. ügyosztályra.

Június: Az aktát továbbítják a Fővárosi Tanács Közmű- és Szolgáltatási Igazgatóságához, *véleményezés végett.*

Július: Az akta még tovább megy: a Fővárosi Gázművekhez. Ott is *véleményezik.*

Augusztus: Visszakerül a Közmű Igazgatósághoz.

Szeptember: Hurrá, már ismét a VIII. ügyosztályon van a *véleményezett* akta!

Október: A művészházaspár kézhez kapja a VIII. ügyosztály határozatát, amely lényegében *elutasító.* Gáz nincs, oldja meg a HKI a szóban forgó földszinti lakások fűtését úgy, hogy *„a tüzelőberendezések használata következtében füstszivárgás az első emeleti lakásban ne következhessen be".*

Az ügyintézés *gyorsaságához* és *gondosságához* lehetne némi kommentárt fűzni. Ám ehelyett csupán azt fűzöm hozzá az amúgy is beszédes tényekhez, hogy a kerületi tanács műszaki osztálya továbbra is a gázkonvektorok felszerelését tartja az *egyetlen* megoldásnak. A HKI műszaki szakemberei szerint is ez lenne a *legjobb* megoldás. Épp ezért nagyon jó lenne, ha a Fővárosi Tanács és a Gázművek még egyszer mérlegelné az ügyet, és megváltoztatná a döntését!

Kormányzatunk állhatatosan törekszik arra, hogy művészeink, tudósaink számára biztosítsa az alkotó munka minden eszmei és tárgyi feltételét. Ebben az esetben a két gázkonvektor is e feltételek közé sorolandó — s nem volna szabad megtagadni a felszereltetésüket.

A szénmonoxid nagyon hasznos szolgálatokat tesz az iparban — festők és költők ihletésére azonban kevésbé alkalmas.

Radványi Barna

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

A miskolci Szabadság-gőzfürdőben megszüntették a büfét, s az előtérben elhelyezett asztalokat is „eltüntették". Pedig nagyon jó dolog fürdés után a zárt előtérben egy kicsit megpihenni, s egy pohár sörrel vagy málnával felfrissíteni magunkat! Úgy tudjuk, a pesti fürdők előterében is van büfé mindenütt. Nagyon kérjük: nyissák meg újból a fürdőnk büféjét, és helyezzék vissza az asztalokat is az előcsarnokba!

Miskolci olvasók
(121 aláírás)

2

Lehetetlen propagandát folytat a mi Szépművészeti Múzeumunk! Ha valaki reprodukciót kér az előcsarnoki pultnál a múzeum valamelyik remekéről, nem kaphat, mert ilyet nem gyártanak. Viszont ugyanitt bőven kapható reprodukciós anyag a világ bármely más szépművészeti múzeumának kincseiből.

D. E.
Budapest

AZ ÁRGYÉLUSÁT!

Valamelyik nap dolgom akadt egy hivatalban. Egyszerre csak arra lettem figyelmes, hogy az egyik tisztviselő dühösen lecsapja a tollát, felfortyan:

– Teringettét ennek a tollnak, mindig folyik!

Nézem a tisztviselőt, nem úgy fest, mint holmi ódivatú bácsika, aki a Jókai-időkre emlékeztető hangon beszél. Néhány pillanat múlva egy fiatal tisztviselőnő – nem lehetett húszévesnél több – így fakadt ki:

– Ezer árboc és vitorla! Már megint hívat az öreg! – és kiviharzott.

Nem álltam meg, hogy meg ne érdeklődjem e régies hangnem okát. Ügyem intézője mosolyogva világosított fel.

– Tudja, a mi hivatalunkban roppant elharapózott az alpári hang, csak úgy záporoztak a zaftos kifejezések. Hogy elejét vegyük a botránynak – sok itt a fiatal lány, meg nagy az ügyfélforgalom –, elhatároztuk, hogy a ma élő és viruló káromkodások helyett klasszikus és ómagyar kifakadásokat használunk. Természetesen – folytatta – minden régies káromkodásnak megvan a mai jelentése. A „teringettét" például igen enyhe szitok. Megfelel a mai „fene egye meg"-nek. De „az árgyélusát", ez körülbelül felér a „fordulj fel a neved napján, délután fél háromkor"-ral. Erős felindulás esetén a „rézfánfütyülőjét" szót alkalmazzuk, míg teljes kiboruláskor az „Ezer árboc és vitorla!" kifejezés használatos. Mai nyelvre lefordítva ez megfelel annak, hogy ... – és súgott valamit.

A felvilágosító előadás végeztével elővette ügyiratomat, és annak rövid tanulmányozása után kijelentette, hogy sajnos, nem intézheti el az ügyemet, mert – fájdalom – két aláírás hiányzik róla.

– Miljom kartács és golóbis! – kiáltottam fel dühösen, s fenyegetően még hozzátettem: – A macska vigye el a máját!

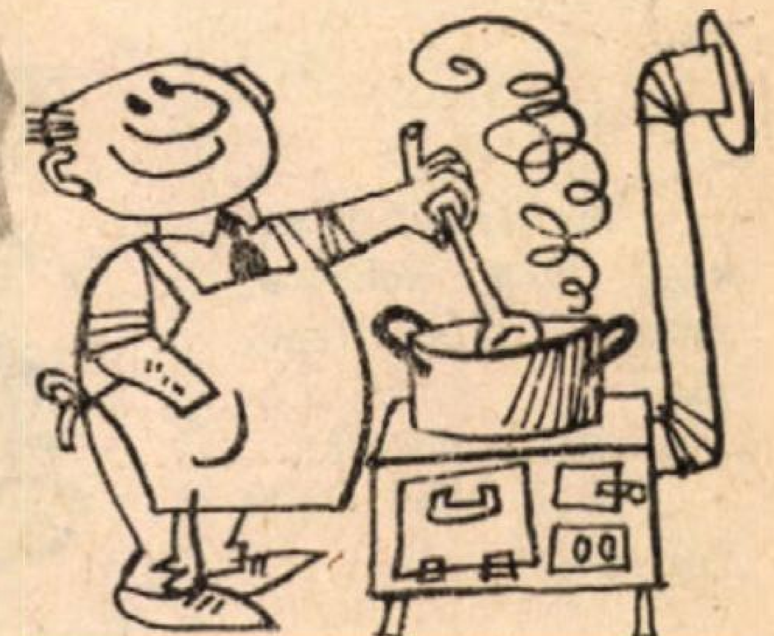
Kifakadásomra egy ifjú tisztviselőnő mélyen elpirult, és ügyintézőm rémülten hajolt hozzám.

– Juj, ez nagyon erős volt! Nálunk ugyanis ez azt jelenti ... – és megsúgta.

– Látja – válaszoltam –, pont ezt kívántam maguknak! ...

Tardos Péter

A KÖZÉPPONTBAN

Valahol az országban él egy kis család, amely miatt országos konferenciát hívtak össze. Kétszázötven hazai szakember és hat ország küldötte tanácskozott napokig az egymilliomodik gázelőfizetővel kapcsolatos feladatokról. Mint a tanácskozás megnyitója hangsúlyozta: „A jövő évben kapcsoljuk be a gázellátásba az egymilliomodik háztartást. Ez indokolja, hogy az ötödik országos gázkonferencia megtárgyalja a soron levő legfontosabb kérdéseket."

Nem tartom elképzelhetetlennek, hogy valaki kinyomozza, ki lesz az egymilliomodik, akinek a tiszteletére már egy évvel előbb konferenciát rendeztek, méghozzá országosat. Nyilatkozhat a tv-nek (a sparherd előtt állva: „Igen, ezen a helyen lesz az egymilliomodik gáztűzhely"), és büszkén mondhatja, hogy őérte 256 szakember tárgyalt, vitatkozott. Igen, annak a tanácskozásnak a középpontjában valóban az Egyszerű Kisember, sőt: egy Egyszerű Kisember állt. De mi történik, ha behatóbban meg akarja tudni, mit is tárgyaltak róla és jövendő gázcsöveiről, hogyan döntöttek az egyes soron levő legfontosabb kérdésekben? Kétségtelen, hogy előbb-utóbb bejut az illetékes előadóhoz.

— A gázkonferenciáról szeretnék érdeklődni — mondja kellő tisztelettel.

— Igen. Milyen szerv részéről?

— Kérem, én leszek az egymilliomodik. Tetszik tudni, aki miatt összehívták. Én álltam a középpontban. Érdekelnének a részletek. Például az is, hogy mikor... és mennyi... meg egyáltalán miről volt szó?

— Csak nem képzeli?! — kacag fel gúnyosan az előadó —, hogy én majd kifecsegem egy maszeknak, miről tárgyaltak felelős szakemberek?! Nem is tehetem, de ha tehetném, se kötném az orrára. Ez csak az illetékesekre tartozik, Önnek az égvilágon semmi köze hozzá!

Földi Iván

Csoportos esküvő

– Ki mondta azt, hogy nem?

MINISZOKNYA ÉS KÁRTÉRÍTÉS

Egy torontói bíróság 2000 dolláros kártérítést ítélt meg egy nyolcéves kislánynak, akinek autószerencsétlenség következtében megsérült a térde. A bíró azzal indokolta meg a döntést, hogy az egyre rövidebb szoknyadivat korában a sérült térd károsan befolyásolhatja a leánygyermek jövőjét.

Kép a jövőből

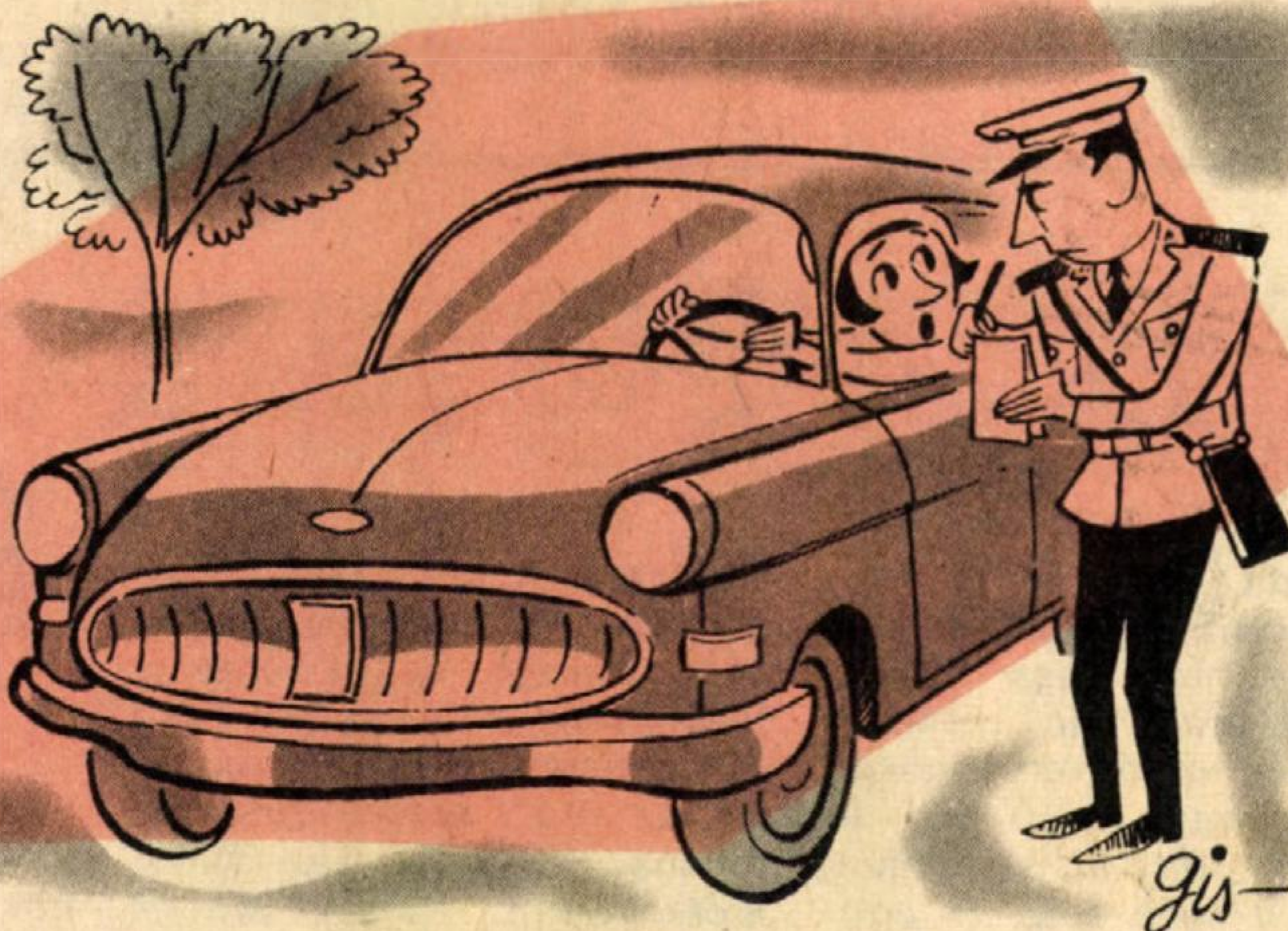
Megsemmisítették Jack Ruby halálos ítéletét.

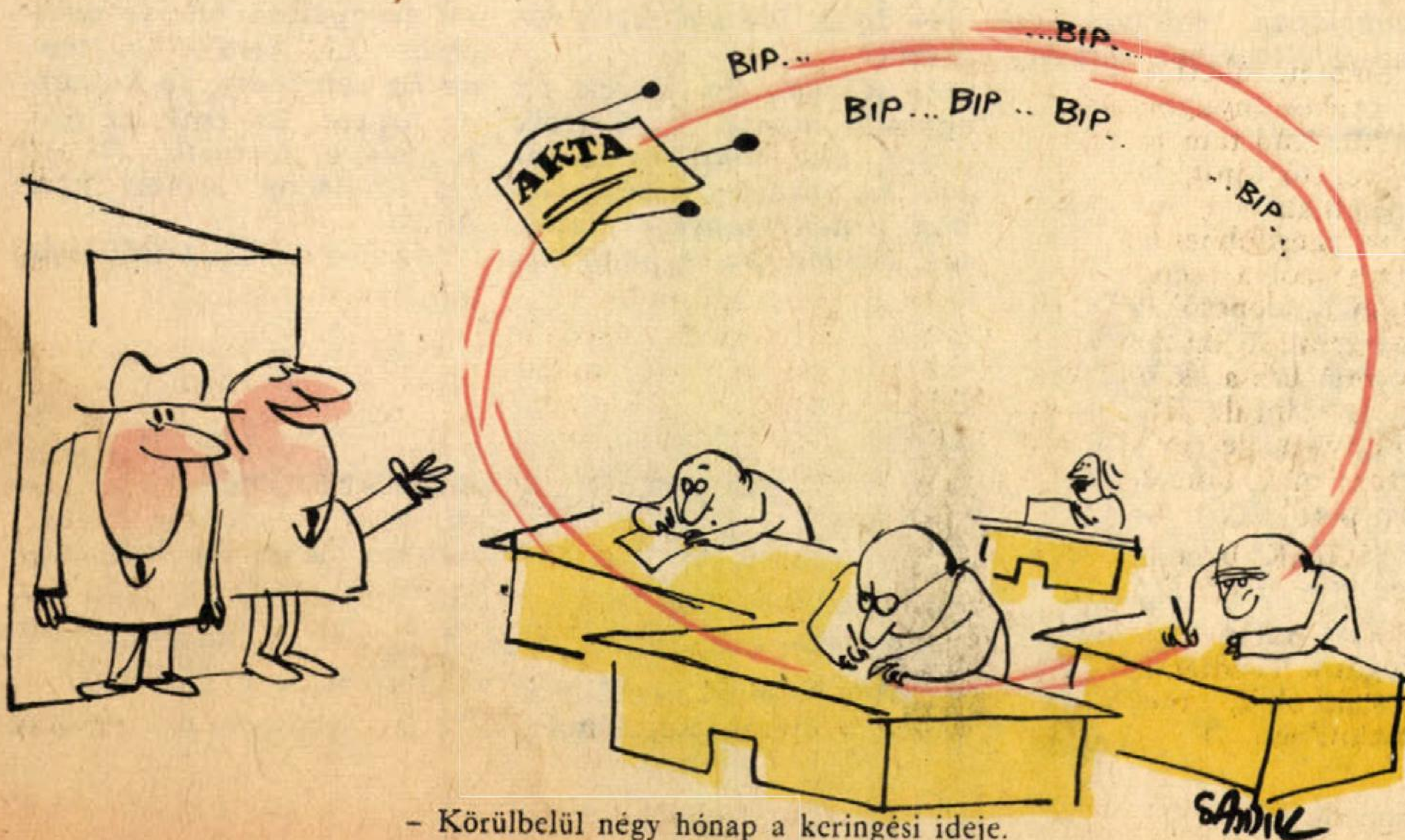
– Helló, Jack!

Nő a volánnál

– Ne írjon fel, nekem még sohasem vették el a betétlapomat!
– Mióta vezet?
– Már több mint egy órája!

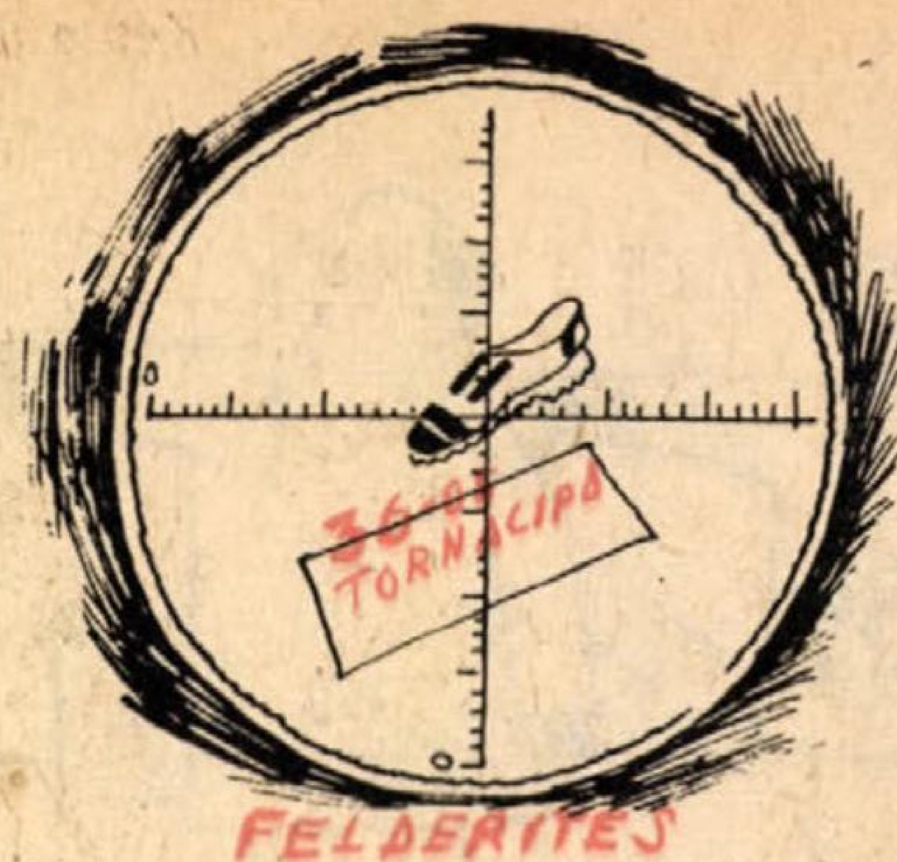

Kozmikus bürokrácia

– Körülbelül négy hónap a keringési ideje.

EZT FOLYTON FELÁSSÁK

ITT GOROMBA AZ ELADÓ

JÓ JÁRDA

VALERIANA

Szür-Szabó József rajza

A várva-várt...

(Két ifjú asszony beszélget egy cukrászda meghitt sarkában. Az első izgatottan meséli élményét, a másik megértéssel hallgatja.)

ELSŐ: ... szóval legyőztem a büszkeségemet, és valósággal könyörögtem, hogy jöjjön fel. Három órára állapodtunk meg. „Remélem, nem fog késni" — mondottam. Megsértődött. Nagyon el van kapatva, mit tudom én, hány randevút beszél meg egy nap. Meg is nézte a noteszét, és azt mondta: „Pont háromkor ott leszek." Képzelheted, milyen idegesen vártam. Kettőkor elkéredzkedtem a hivatalból, és egy kicsit rendbe szedtem magam...

MÁSODIK: Az ember igyekszik csinos lenni.

ELSŐ *(fanyar mosollyal)*: Azt hiszem, sikerült is. Három órakor nyugtalankodni kezdtem. Kitártam az előszobába vezető ajtót, hogy jobban halljam a csengetést. Később megdöbbentem: hátha nem szól a csengő? Kirohantam a lépcsőházba, becsengettem önmagamhoz. Berregett. Lassacskán negyed négy is elmúlt, elősedtem egy könyvet, de egy szót sem értettem meg, táncoltak előttem a betűk...

MÁSODIK: Ismerem ezt az érzést.

ELSŐ: Aztán magamban játszogatni kezdtem. Ha százig számolok, megérkezik, valószínűleg a 95-ösnél. Nyolcvantól felfelé nagyonnagyon lassan számoltam. Semmi. Aztán pasziánszot vetettem. Az jött ki, hogy pillanatok múlva megérkezik — igaz, hogy csaltam. A düh és megbocsátás hadakozott bennem. Fél négy után elhatároztam: be sem engedem ezt a csirkefogót, tőlem ugyan csengethet... Két perc múlva megenyhültem, még csak a szemére sem vetem, hogy késett, férfiakkal ne álljunk le vitatkozni, nem igaz?

MÁSODIK: Tökéletesen igazad van.

ELSŐ: Nem akarom hosszúra nyújtani. Képzelheted a lelkiállapotomat, másfél órán keresztül vártam... Hiába...

MÁSODIK: Nem bántottad te meg valamivel?

ELSŐ: Én? Mindig a leggyengédebb voltam hozzá. Elhalmoztam ajándékokkal. *(Sóhajt.)*

MÁSODIK: Remélem, most már megnyugodtál.

ELSŐ: Részben. Este valósággal kitört rajtam a hisztéria. Szégyellem magam, de zokogtam. A vendégeim előtt. Elfelejtettem neked mondani, hogy vendégeim voltak, és ott álltam az elromlott rezsóval, mert az a csibész szerelő, aki már évek óta jár hozzánk, ismét felültetett.

(stella)

Ki vállalja a felelősséget?

Könnyűzenei vita

Meghívót kaptam a Bajvívó utcai „vegyestulajdonú társasház" rendkívüli közgyűlésére. Ez állt rajta:

„Napirend: 1. A társasház közös képviselőjévé természetes személy megválasztásának tulajdonostárs (tulajdonostársak) általi kezdeményezése.

2. Több öröklakás távollevő (devizakülföldi) tulajdonosai érdekeinek képviseletére — az 1. pontban jelölt törekvéssel összefüggő — gyámhatósági gondnokrendelés és a kapcsolatos egyéb problémák kérdései."

Egész családom azóta éjt nappallá téve fáradozik azon, hogy ezt a rejtelmes szöveget megfejtse, s ha egy pillanatra lecsukjuk fáradt szemeinket, „természetes személyek" és „devizakülföldiek" vesznek üldözőbe bennünket, „gyámhatósági gondnokrendeléssel" a kezükben...

Kedves Ludas!

Édes, zengzetes hivatali nyelvezetünk, de szép is vagy! Kár, hogy nem értelek...

Dr. K. S.
Budapest

Zsuzsikáról, az alábbi kis történet hősnőjéről, annyit kell közölnöm elöljáróban, hogy két és fél éves, ízigvérig pesti gyerek, aki családjában gyakran hall a lakásgondokról.

Zsuzsika Jean Effel rajzait nézegeti a világ teremtéséről, s közben anyukáját faggatja:

— Mondd, anyu, ki ez a bácsi meg ez a néni?

Anyuka nem kezd természettudományos magyarázatokba, Zsuzsika még úgysem értené meg, ezért csak annyit mond:

— Ez Ádám bácsi és Éva néni. Ők voltak az első emberek a földön.

— Él még Ádám bácsi?

— Már nem él.

— És Éva néni?

— Ő sem, kicsikém.

Zsuzsika hallgat, hallgat, majd megkérdezi:

— És mondd, anyuka, ki lakik most a lakásukban?

P. V.
Budapest

A tatai tópart egy részét gyönyörűen parkosították, szép sétányokat képeztek ki, a sétány fáira pedig kirakták a táblákat: *„A parkosított területen a fürdés tilos!"* Nem értem ezt a feliratot! Én még soha, senkit sem láttam parkosított területen fürdeni! Ha csak a parkőr le nem locsolta...

B. T.
Tata

Színházrajongó vagyok, s mindig tüzetesen áttanulmányozom a színházak közös havi műsorplakátját. Az októberi plakát böngészése közben számos bosszantó hibát találtam, de legjobban az bosszantott, hogy a József Attila Színház műsorán szereplő Farkasok és bárányok szerzőjének nevét sorozatosan és következetesen rosszul, *Osztrovszki*-nak írták. A szedőknek és a korrektoroknak még csak a lexikont vagy a helyesírási szótárt sem kellett volna előkeresniük, ugyanazon a hasábon, néhány sorral feljebb megtalálták volna a szerző nevét helyesen, *Osztrovszkij*nak írva. Vagy csak a bemutató napján illik szabályosan írni a szerzők nevét?

F. Sz.
Budapest

Izgalmas mérkőzés

A moszkvai Krokodilban olvastam egy viccet, nagyon tetszett:

A szórakozottságáról ismert író autóvezetést tanul. A vizsga napján barátai izgatottan várják, hogy beszámoljon az eredményről.

— Nos, sikerült? — kérdezik tőle egyszerre többen is.

— Nem tudom — vonja meg vállát az író. — Amikor kijöttem a kórházból a vizsgabiztos még eszméletlen volt.

Z. V.
Székesfehérvár

A háború vége felé együtt dolgoztam B. János bácsival, az volt a közös feladatunk, hogy jegyzőkönyvet vegyünk fel az elhullott lovakról, és megállapítsuk: lehet-e hasznosítani a lovak bőrét?

Történt egyszer, hogy egy Ecsegi nevű ló megszökött. Erről szabályszerű jelentést küldtünk feletteseinknek. Mégis egy kis idő múlva hivatalos levelet kaptunk, amelyben arról érdeklődtek, hová lett Ecsegi bőre?

János bácsi rögtön megírta a válasz-jelentést, ekképpen:

„Kelt levelére válaszolva jelentem, hogy az ilyen és ilyen számon nyilvántartott Ecsegi nevű ló szökés közben a bőrét magával vitte."

Cs. G.
Budapest

A PATKÁNYOK ÉS A ZENE

Különféle terhes kötelességeik teljesítése közben a patkányok is szívesen frissítik fel magukat zenével. Egy Otto Michels nevű hamburgi tudós, aki kíváncsi volt arra, hogy a hamelni patkányfogó milyen természetű zenével hatott a patkányokra, tíz fehér patkány zenei ízlését igyekezett kitapasztalni. Bonyolult berendezések segítségével le tudta mérni, hogy milyen zene tetszik a közismerten értelmes állatoknak. Nagy tetszéssel fogadtak egy bécsi katonaindulót, ami a harcias patkányok militarista hajlamaira vall. A legnagyobb sikere azonban mégiscsak egy szerelmes dalnak volt, a patkányokat valósággal elbájolta Lucienne Boyer „Parlez moi d'amour" kezdetű dala. Egyikük-másikuk könnyezett is.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi a véleményük a női egyenjogúságról?

A tapasztalat azt mutatja, hogy a legtöbb helyen ma még csak a csinos nők egyenjogúak.

D. F.

Helyeslem, de nem kellene előbb életbeléptetni világszerte az emberi egyenjogúságot?

F. L.

Megvan a véleményem, de előbb megkérdezem a feleségemtől, hogy mi a véleményem.

F. Gy.

Ezt a mesét már ismerjük. Több mosogatást nem vállalok.

(f—p)

Amikor arról hallok, hogy egy egyetemi tanárnőt elutasít a Budapest-mulató portása azzal, hogy nő férfitársaság nélkül nem léphet be ebbe a szentélybe, az az érzésem, hogy még nem oldottuk meg tökéletesen ezt a problémát.

G. Sz.

Elvileg helyeslem.

K. A.

Egyszer egy nőnek felajánlottam az egyenjogúságot, mire az illető elsírta magát, majd elájult.

M. Gy.

Lelkes híve vagyok. Szoktam is erről kiselőadásokat tartani családom nőtagjainak, miközben főznek, takarítanak, mosogatnak.

P. L.

Nem értem, hogy került ez most szóba? Hiszen erről csak március 8-án szoktunk beszélni!

R. B.

Helyeslem. Nekik se legyen több joguk, mint a férfiaknak.

S. A.

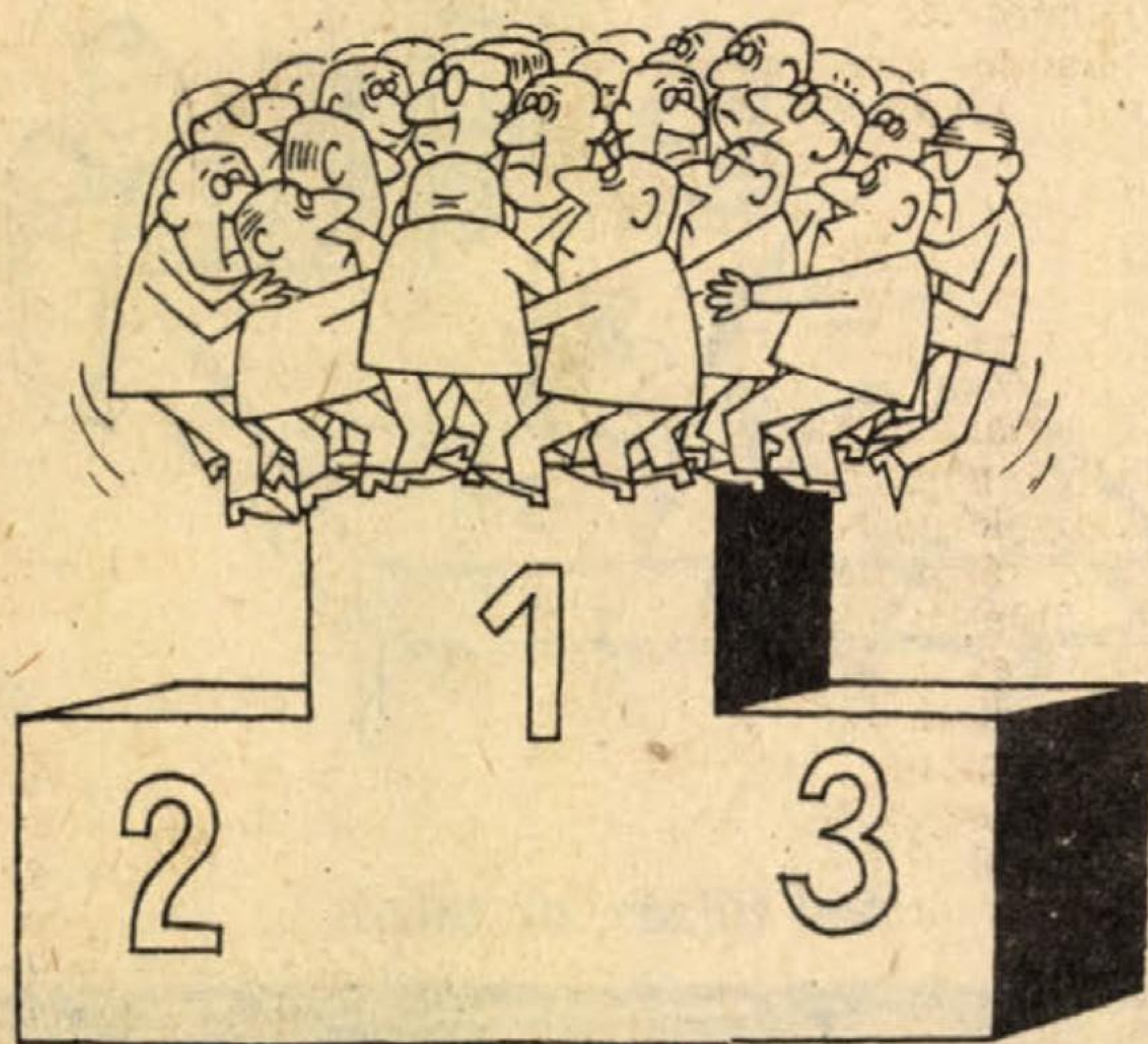
Egy hölgyismerősöm kijelentette, hogy ő inkább szép és vonzó akar lenni, mint egyenjogú.

S. P.

import humor

BECSVÁGY

(A prágai „Dikobraz"-ból)

LOVAGGÁ ÜTÉS

(A varsói „Szpilki"-ből)

MÁR CSIGÁÉKNÁL IS?!

(A moszkvai „Krokodil"-ból)

– Az az érzésem, hogy a lakásom miatt követ...

KÉSŐ BÁNAT...

(A londoni „Punch"-ból)

– Ha mint fiatalkorú bűnöző kezdtem volna, már régen kint lennék!

Kukoricatörés

Pusztai Pál rajza

– Végre! Megjöttek a pestiek segíteni.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

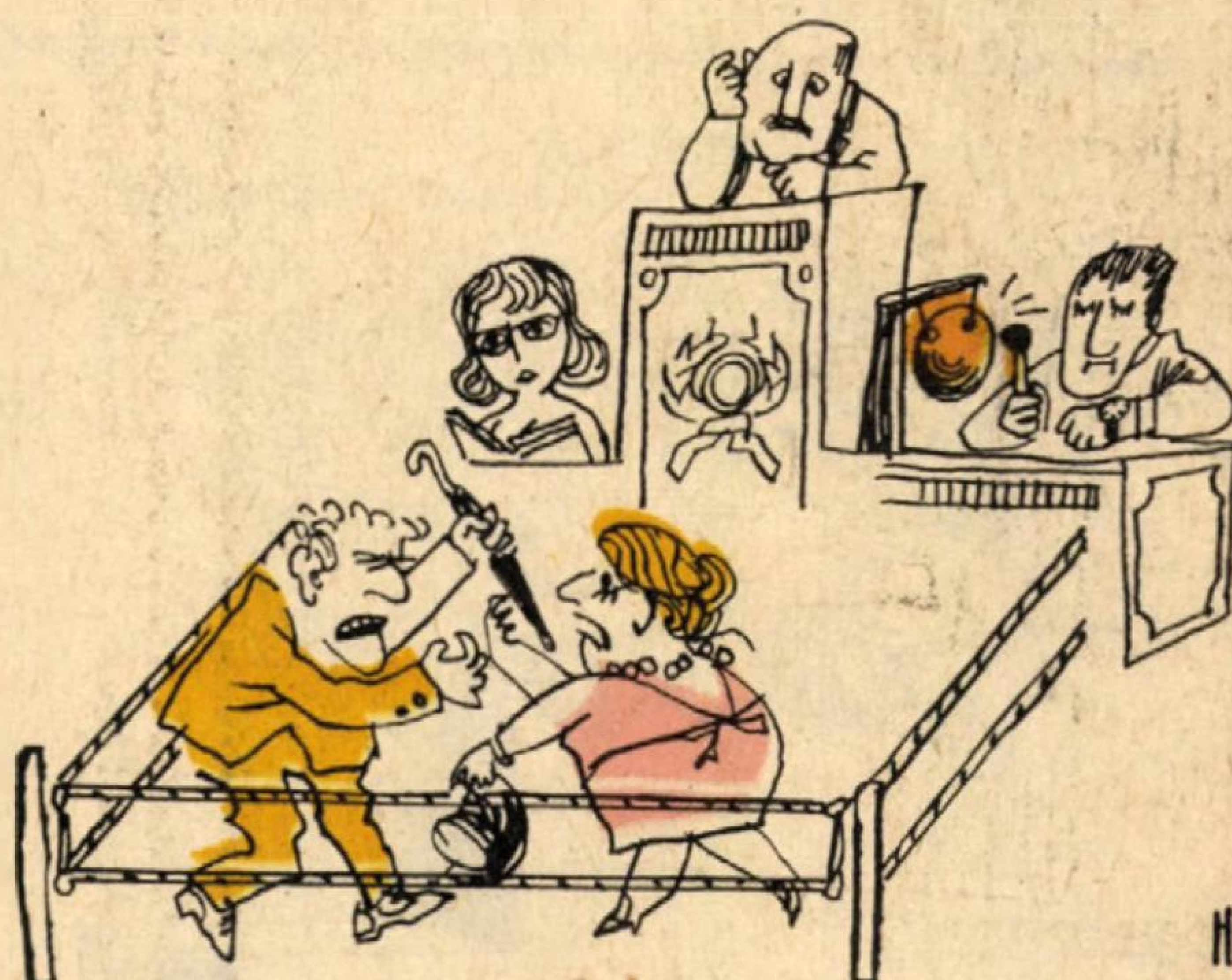
„Kínos üdülés" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy a Pannónia Szálloda és Vendéglátó Vállalattal még a múlt évben megállapodtunk abban, hogy az idén 2320 személy üdültetésére adnak lehetőséget Siófokon. Ezt a megállapodást a vállalat kérésére többször módosítanunk kellett, s így történhetett meg, hogy azokat, akiknek a Hungáriába szólt a beutalójuk, a Délibáb szállóban helyezték el. Megállapítottuk, hogy a Pannónia Vállalat helyi megbízottjai nem voltak kellően felkészülve beutaltjaink fogadására. Ebből levontuk a konzekvenciát: 1967-re sokkal kevesebb helyre kötöttünk szerződést, és a szerződésben rögzített feltételektől semmiképp sem fogunk eltekinteni.

Szili Imre főoszt. vez.
SZOT Üdülési
és Szanatóriumi Főigazgatóság

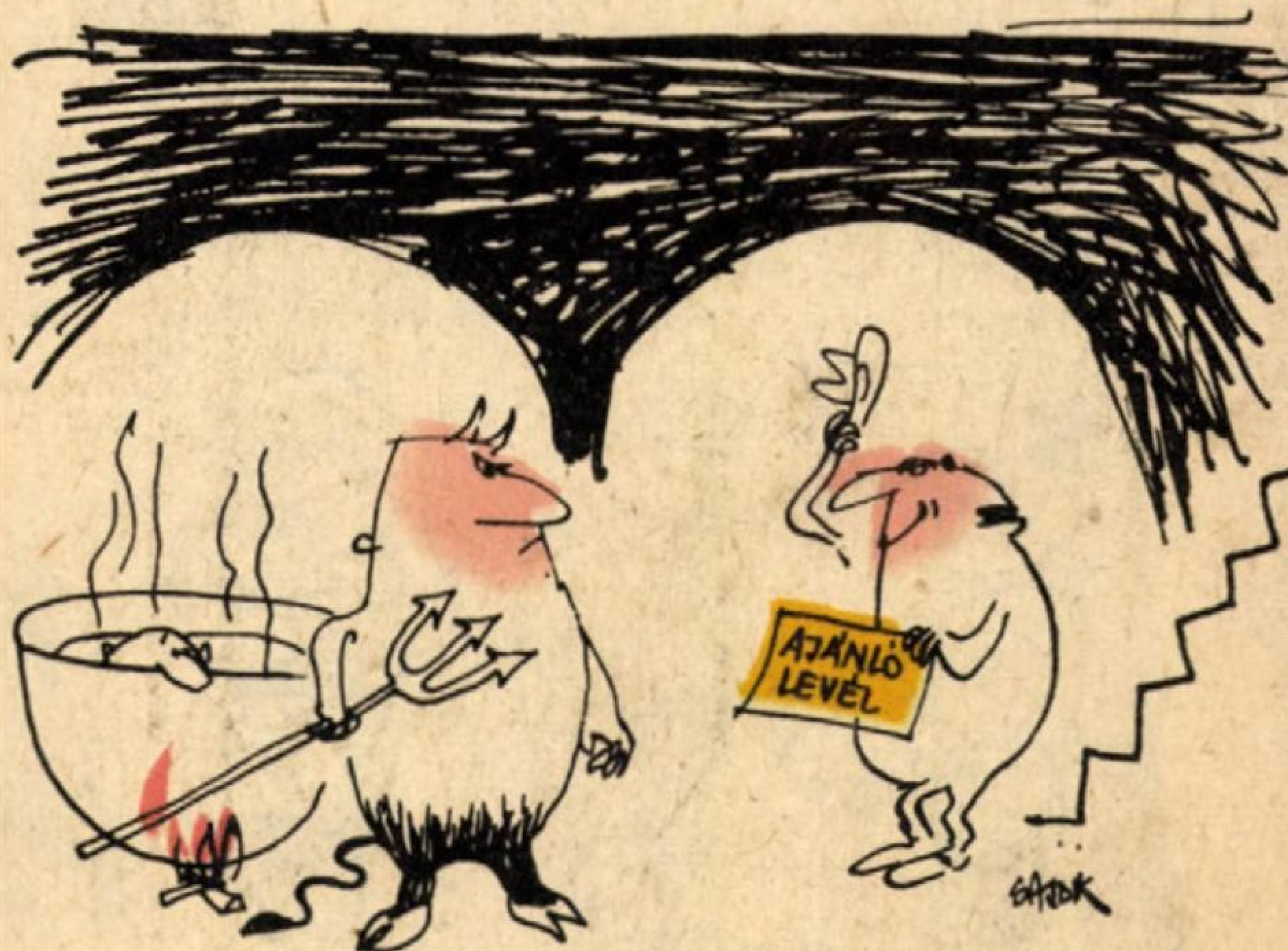
Mentőbrigád

Békéltető tárgyalás

Ami túlzás, az túlzás!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 66.2164 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504